

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

5 sierpnia 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 263/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.....	1
---------------	--	---

Sąd

2019/C 263/02	Sposób wyznaczania sędziego w celu zastąpienia sędziego, do którego odnosi się przeszkoda w wykonywaniu obowiązków.....	2
---------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 263/03	Sprawa C-38/17: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság — Węgry) — GT/HS (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 3 ust. 1 — Artykuł 4 ust. 2 — Artykuł 6 ust. 1 — Umowa o kredyt denominowany w walucie obcej — Powiadomienie konsumenta o kursie wymiany mającym zastosowanie do kwoty udostępnionej w walucie krajowej po zawarciu umowy)	3
---------------	--	---

2019/C 263/04	Sprawa C-628/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Polska) — Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów/Orange Polska S.A. (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów — Pojęcie „agresywnej praktyki handlowej” — Obowiązek podjęcia przez konsumenta ostatecznej decyzji dotyczącej transakcji w obecności kuriera doręczającego ogólne warunki umowy)	4
2019/C 263/05	Sprawa C-634/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Oldenburg — Niemcy) — ReFood GmbH & Co.KG/Landwirtschaftskammer Niedersachsen (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Przemieszczanie odpadów w obrębie Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Artykuł 1 ust. 3 lit. d) — Zakres stosowania — Rozporządzenie (WE) nr 1069/2009 — Przemieszczanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego)	5
2019/C 263/06	Sprawa C-646/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Brindisi — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Gianluce Morowi (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Dyrektywa 2012/13/UE — Prawo do informacji w postępowaniu karnym — Artykuł 6 ust. 4 — Prawo do informacji dotyczących oskarżenia — Informacja o wszelkich zmianach w podanych informacjach, w wypadku gdy jest to konieczne do zagwarantowania rzetelności postępowania — Zmiana kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych — Brak możliwości złożenia w trakcie rozprawy przez osobę oskarżoną przewidzianego w prawie krajowym wniosku o postępowanie ugodowe — Różnica w wypadku zmiany okoliczności faktycznych)	6
2019/C 263/07	Sprawa C-658/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim — Polska) — postępowanie wszczęte przez WB (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 — Artykuł 3 ust. 1 lit. g) i i) — Pojęcie „orzeczenia” w sprawie dotyczącej dziedziczenia — Pojęcie „dokumentu urzędowego” dotyczącego dziedziczenia — Kwalifikacja prawna krajowego poświadczenia dziedziczenia — Artykuł 3 ust. 2 — Pojęcie „sądu” — Brak powiadomienia przez państwo członkowskie Komisji Europejskiej o wykonywaniu przez notariuszy, jako organy pozasądowe, funkcji sądowych na równi z sądami) . . .	6
2019/C 263/08	Sprawa C-664/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos — Grecja) — Ellinika Nafpigeia AE/Panagiotis Anagnostopoulos i in. (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2001/23/WE — Zakres stosowania — Przejęcie części przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowników — Pojęcie „przejęcia” — Pojęcie „jednostki gospodarczej” — Przeniesienie części działalności gospodarczej spółki dominującej na nowo utworzoną spółkę zależną — Tożsamość — Samodzielność — Dalsze prowadzenie działalności gospodarczej — Kryterium stabilności dalszego prowadzenia działalności gospodarczej — Wykorzystanie czynników produkcji podmiotu trzeciego — Zamiar przeprowadzenia likwidacji przejmowanej jednostki)	7
2019/C 263/09	Sprawa C-705/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — Patent-och registreringsverket/Mats Hansson (Odesłanie prejudycjalne — Znaki towarowe — Dyrektywa 2008/95/WE — Artykuł 4 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Całościowe wrażenie — Wcześniejszy znak towarowy zarejestrowany wraz z oświadczeniem o zrzeczeniu się prawa wyłącznego — Wpływ zrzeczenia się prawa wyłącznego na zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego)	8
2019/C 263/10	Sprawa C-720/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Mohammed Bilali/Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa — Polityka azylowa — Ochrona uzupełniająca — Dyrektywa 2011/95/UE — Artykuł 19 — Cofnięcie statusu ochrony uzupełniającej — Błąd administracji dotyczący okoliczności faktycznych)	9
2019/C 263/11	Sprawa C-22/18: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Darmstadt — Niemcy) — TopFit e.V., Daniele Biffi/Deutscher Leichtathletikverband e.V. (Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuły 18, 21 i 165 TFUE — Regulamin federacji sportowej — Uczestnictwo w krajowych mistrzostwach państwa członkowskiego lekkoatlety amatora mającego obywatelstwo innego państwa członkowskiego — Odmienne traktowanie ze względu na przynależność państwową — Ograniczenie swobodnego przemieszczania się)	10

2019/C 263/12	Sprawa C-33/18: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Liège — Belgia) — V/Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), Securex Integrity ASBL (Odesłanie prejudycjalne — Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego — Pracownicy migrujący — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Przepisy przejściowe — Artykuł 87 ust. 8 — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 14c lit. b) — Osoba będąca pracownikiem najemnym i prowadząca działalność na własny rachunek w różnych państwach członkowskich — Odstępstwa od zasady stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego — Podwójna przynależność — Złożenie wniosku o podleganie ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004)	10
2019/C 263/13	Sprawa C-43/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) — Compagnie d'entreprises CFE SA/Région de Bruxelles-Capitale (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Zarządzenie — Wyznaczenie specjalnego obszaru ochrony zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG — Ustalenie celów w zakresie ochrony oraz pewnych środków zapobiegawczych — Pojęcie „planów i programów” — Obowiązek przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko)	11
2019/C 263/14	Sprawa C-58/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de Paix du canton de Visé — Belgia) — Michel Schyns/Belfius Banque SA (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2008/48/WE — Obowiązki przedumowne — Artykuł 5 ust. 6 — Obowiązek wyboru przez kredytodawcę najbardziej odpowiedniego kredytu — Artykuł 8 ust. 1 — Obowiązek powstrzymania się przez kredytodawcę od zawarcia umowy kredytu w przypadku wątpliwości co do zdolności kredytowej konsumenta — Obowiązek dokonania przez kredytodawcę oceny stosowności zaciągnięcia kredytu)	12
2019/C 263/15	Sprawa C-142/18: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles — Belgia) — Skype Communications Sàrl/Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT) (Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21 WE — Artykuł 2 lit. c) — Pojęcie „usługi łączności elektronicznej” — Przekazywanie sygnałów — Usługa połączeń głosowych z wykorzystaniem protokołu internetowego (VoIP) z numerami stacjonarnymi lub komórkowymi — Usługa SkypeOut)	13
2019/C 263/16	Sprawa C-185/18: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Oro Efectivo SL/Diputación Foral de Bizkaia (Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 401 — Zasada neutralności podatkowej — Zakup przez przedsiębiorstwo od osób fizycznych przedmiotów z wysoką zawartością złota lub innych metali szlachetnych w celu odsprzedaży — Podatek od przeniesienia własności)	13
2019/C 263/17	Sprawa C-193/18: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — Google LLC/Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21/WE — Artykuł 2 lit. c) — Pojęcie „usługi łączności elektronicznej” — Przekazywanie sygnałów — Usługa poczty elektronicznej w Internecie — Usługa Gmail)	14
2019/C 263/18	Sprawa C-223/18 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. — Deichmann SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO), Munich, SL (Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny znak towarowy przedstawiający krzyż umieszczony na bocznej stronie buta sportowego — Oddalenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku)	15
2019/C 263/19	Sprawa C-264/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof — Belgia) — P.M., N.G.d.M., P.V.d.S./Ministerraad (Odesłanie prejudycjalne — Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Dyrektywa 2014/24/UE — Artykuł 10 lit. c) i art. 10 lit. d) ppkt (i), (ii) i (v) — Ważność — Zakres stosowania — Wyłączenie usług arbitrażowych i pojedynczych oraz niektórych usług prawnych — Zasady równego traktowania i pomocniczości — Artykuły 49 i 56 TFUE)	16

2019/C 263/20	Sprawa C-317/18: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Faro — Portugalia) — Cátia Correia Moreira/Município de Portimão (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23/WE — Przejęcia przedsiębiorstw — Ochrona praw pracowniczych — Pojęcie „pracownika” — Poważne zmiany warunków pracy na niekorzyść dla pracownika)	16
2019/C 263/21	Sprawa C-321/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Terre wallonne ASBL/Région wallonne (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Zarządzenie — Ustalenie celów w zakresie ochrony sieci Natura 2000 zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG — Pojęcie „planów i programów” — Obowiązek przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko)	17
2019/C 263/22	Sprawa C-361/18: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szekszárdi Járásbíróság — Węgry) — Ágnes Weil/Géza Gulácsi (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 66 — Zakres stosowania ratione temporis — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Zakres stosowania ratione materiae — Sprawy cywilne i handlowe — Artykuł 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2 lit. a) — Dziedziny wyłączone — Stosunki majątkowe wynikające z małżeństwa — Artykuł 54 — Wniosek o dostarczenie zaświadczenia potwierdzającego, iż orzeczenie wydane przez sąd pochodzenia podlega wykonaniu — Orzeczenie sądu dotyczące wiarygodności wynikającej ze zniesienia systemu majątkowego wynikającego z niezarejestrowanego związku partnerskiego)	18
2019/C 263/23	Sprawa C-420/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Hertogenbosch — Niderlandy) — IO/Inspecteur van de rijksbelastingdienst (Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 9 i 10 — Podatnik — Działalność gospodarcza prowadzona „samodzielnie” — Pojęcie — Działalność członka rady nadzorczej fundacji)	19
2019/C 263/24	Sprawa C-503/18 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. — Inge Barnett/Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnik — Emerytura — Przejście na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia praw do emerytury — Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej — Artykuł 9 ust. 2 załącznika VIII — Ogólne przepisy wykonawcze — Interes służby — Decyzja wydana w celu wykonania wyroku Sądu ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej — Artykuł 266 TFUE — Powaga rzeczy osądzonej)	20
2019/C 263/25	Sprawa C-505/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Copebi SCA/Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer) (Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Decyzja 2009/402/WE — Plany interwencyjne w sektorze owoców i warzyw wprowadzone przez Republikę Francuską — Stwierdzenie niezgodności pomocy — Nakaz odzyskania — Zakres zastosowania decyzji — Rolnicze komitety ekonomiczne)	20
2019/C 263/26	Sprawy połączone C-508/18 i C-82/19 PPU: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 maja 2019 r. [wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Supreme Court, High Court (Irlandia) — Irlandia] — Wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko OG (C-508/18), PI (C-82/19 PPU) (Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” — Europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuraturę państwa członkowskiego — Status — Istnienie stosunku podporządkowania organowi władzy wykonawczej — Uprawnienie ministra sprawiedliwości do wydawania indywidualnych instrukcji — Brak gwarancji niezależności)	21
2019/C 263/27	Sprawa C-509/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court — Irlandia) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko PF (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” — Europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuratora generalnego państwa członkowskiego — Status — Gwarancja niezależności)	22

2019/C 263/28	Sprawa C-10/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 3 stycznia 2019 r. — Wilo Salmson France SAS/Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți.	23
2019/C 263/29	Sprawa C-142/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-830/16, Monolith Frost GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 19 lutego 2019 r. przez Dovgan GmbH	23
2019/C 263/30	Sprawa C-267/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Trgovački sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 28 marca 2019 r. — PARKING d.o.o./SAWAL d.o.o.	25
2019/C 263/31	Sprawa C-307/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Obala i lučice d.o.o./NLB Leasing d.o.o.	25
2019/C 263/32	Sprawa C-308/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Consiliul Concurenței/Whiteland Import Export SRL.	28
2019/C 263/33	Sprawa C-309/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie T-709/18, Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos/Komisja, wniesione w dniu 15 kwietnia 2019 r. przez Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos.....	28
2019/C 263/34	Sprawa C-267/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Trgovački sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 28 kwietnia 2019 r. — PARKING d.o.o./SAWAL d.o.o.....	29
2019/C 263/35	Sprawa C-344/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 2 maja 2019 r. — D.J./Radiotelevizija Slovenija	30
2019/C 263/36	Sprawa C-346/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 2 maja 2019 r. — Bundeszentralamt für Steuern/Y-GmbH.	31
2019/C 263/37	Sprawa C-367/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (Słowenia) w dniu 8 maja 2019 r. — Ministrstvo za notranje zadeve/Tax-Fin-Lex d.o.o.	32
2019/C 263/38	Sprawa C-420/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 29 maja 2019 r. — Maksu- ja Tolliamet/Heavyinstall OÜ	32
2019/C 263/39	Sprawa C-453/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 kwietnia 2019 r. w sprawie T-492/15, Deutsche Lufthansa AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 13 czerwca 2019 r. przez Deutsche Lufthansa AG	33
2019/C 263/40	Sprawa C-458/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 4 kwietnia 2019 r. w sprawie T-108/17, ClientEarth/Komisja, wniesione w dniu 14 czerwca 2019 r. przez ClientEarth.....	35
2019/C 263/41	Sprawa C-466/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 kwietnia 2019 r. w sprawie T-371/17, Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, wniesione w dniu 18 czerwca 2019 r. przez Qualcomm, Inc., Qualcomm Europe, Inc.....	36

Sąd

2019/C 263/42	Sprawa T-478/16: Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. — Frank/Komisja (Badania i rozwój technologiczny — Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014 — 2020) — Zaproszenia do składania wniosków i powiązane działania przewidziane w programie pracy ERBN na rok 2016 — Decyzja ERCEA w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o dotację ze względu na niekwalifikowalność — Skarga administracyjna do Komisji — Dorozumiana decyzja odmowna — Częściowa niedopuszczalność — Wyrażna decyzja odmowna — Prawo do skutecznej ochrony sądowej)	38
2019/C 263/43	Sprawa T-167/17: Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2019 r. — RV/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 42c regulaminu pracowniczego — Skierowanie na urlop w interesie służby — Automatyczne przeniesienie na emeryturę — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Częściowa niedopuszczalność — Zakres zastosowania aktu prawnego — Uwzględnienie z urzędu — Wykładnia literalna, kontekstualna i celowościowa) ..	39
2019/C 263/44	Sprawa T-248/17 RENV: Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — CC/Parlament (Odpowiedzialność — Służba publiczna — Zatrudnienie — Konkurs otwarty EUR/A/151/98 — Błędy popełnione przez Parlament Europejski przy zarządzaniu listą rezerwy kadrowej — Szkoda majątkowa)	40
2019/C 263/45	Sprawa T-462/17: Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. — TO/EEA (Służba publiczna — Personel kontraktowy — Umowa na czas określony — Zwolnienie z pracy w trakcie zwolnienia chorobowego — Artykuł 16 WZIP — Artykuł 48 lit. b) WZIP — Artykuł 26 regulaminu pracowniczego — Przetwarzanie danych osobowych — Artykuł 84 WZIP — Mobbing)	40
2019/C 263/46	Sprawa T-583/17: Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2019 r. — EOS Deutscher Inkasso-Dienst/EUIPO — IOS Finance EFC (IOS FINANCE) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego IOS FINANCE — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy EOS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	41
2019/C 263/47	Sprawa T-74/18: Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Visi/one/EUIPO — EasyFix (Plakietka informacyjna dla pojazdów) (Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający plakietkę informacyjną dla pojazdów — Wcześniejszy wzór — Dowód ujawnienia — Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Podstawa unieważnienia — Brak indywidualnego charakteru — Poinformowany użytkownik — Stopień swobody twórcy — Brak odmiennego całościowego wrażenia — Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002)	42
2019/C 263/48	Sprawa T-75/18: Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — MPM-Quality/EUIPO — Elton Hodinářská (MANUFACTURE PRIM 1949) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy MANUFACTURE PRIM 1949 — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Obowiązek uzasadnienia)	43
2019/C 263/49	Sprawa T-138/18: Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. — De Esteban Alonso/Komisja (Służba publiczna — Byli urzędnicy — Dochodzenie OLAF-u — Sprawa „Eurostat” — Przekazanie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacji o faktach mogących być przedmiotem postępowania karnego — Brak uprzedniego poinformowania urzędników, których sprawa może dotyczyć — Szkody, jakie miały zostać poniesione w wyniku zachowania OLAF-u i Komisji w trakcie postępowania — Krzywda moralna, krzywda fizyczna i szkoda majątkowa)	44
2019/C 263/50	Sprawa T-291/18: Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2019 r. — Biedermann Technologies/EUIPO (Compliant Constructs) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Compliant Constructs — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	44

2019/C 263/51	Sprawa T-346/18: Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2019 r. — Advance Magazine Publishers/EUIPO — Enovation Brands (VOGUE) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego VOGUE — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VOGA — Zawieszenie postępowania administracyjnego — Zasada 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 71 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625] — Zasada 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95) ...	45
2019/C 263/52	Sprawa T-357/18: Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Luz Saúde/EUIPO — Clínica La Luz (HOSPITAL DA LUZ) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego HOSPITAL DA LUZ — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy clínica LALUZ — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001).....	46
2019/C 263/53	Sprawa T-392/18: Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Innocenti/EUIPO — Gemelli (Innocenti) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Innocenti — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy i INNOCENTI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001).....	47
2019/C 263/54	Sprawa T-398/18: Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Pielczyk/EUIPO — Thalgo TCH (DERMÆPIL SUGAR EPIL SYSTEM) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy DERMÆPIL sugar epil system — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy dermépil — Względna podstawa odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 64 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] — Porównanie towarów).....	47
2019/C 263/55	Sprawa T-449/18: Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2019 r. — Ortlieb Sportartikel GmbH/EUIPO (Przedstawienie ośmiokątnej wielokąta) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego ośmiokątny wielokąt — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001).....	48
2019/C 263/56	Sprawa T-151/18: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2019 r. — VK/Rada.....	49
2019/C 263/57	Sprawa T-317/19: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2019 r. — AMVAC Netherlands/Komisja	50
2019/C 263/58	Sprawa T-338/19: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2019 r. — UE/Komisja	50
2019/C 263/59	Sprawa T-345/16: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Santini/Parlament	51
2019/C 263/60	Sprawa T-346/19: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Ceravolo/Parlament	53
2019/C 263/61	Sprawa T-347/19: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Enrico Falqui/Parlament.....	54
2019/C 263/62	Sprawa T-348/19: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Poggiolini/Parlament	56
2019/C 263/63	Sprawa T-351/19: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2019 r. — Cypr/EUIPO — Filotas Bellas & Yios (Halloumi Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927).....	56
2019/C 263/64	Sprawa T-357/19: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Włochy/Komisja	57
2019/C 263/65	Sprawa T-359/19: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Daimler/Komisja	58

2019/C 263/66	Sprawa T-360/19: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Jalkh/Parlament	60
2019/C 263/67	Sprawa T-361/19: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2019 r. — CF/Parlament	61
2019/C 263/68	Sprawa T-363/19: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2019 r. — Zjednoczone Królestwo/Komisja	62
2019/C 263/69	Sprawa T-364/19: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2019 r. — Moretti/Parlament	64
2019/C 263/70	Sprawa T-365/19: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2019 r. — Capraro/Parlament	65
2019/C 263/71	Sprawa T-366/19: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2019 r. — Sboarina/Parlament	66
2019/C 263/72	Sprawa T-370/19: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2019 r. — Hiszpania/Komisja	67
2019/C 263/73	Sprawa T-371/19: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2019 r. — Itinerant Show Room/EUIPO — Forest (FAKE DUCK)	68
2019/C 263/74	Sprawa T-372/19: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Cellai/Parlament	69
2019/C 263/75	Sprawa T-373/19: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Gatti/Parlament	70
2019/C 263/76	Sprawa T-374/19: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Wuhrer/Parlament	71
2019/C 263/77	Sprawa T-376/19: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2019 r. — El Corte Inglés/EUIPO — Big Bang (LTC latiendaencasa.es BIG BANG DAY)	72

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

(2019/C 263/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 255 z 29.7.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 246 z 22.7.2019

Dz.U. C 238 z 15.7.2019

Dz.U. C 230 z 8.7.2019

Dz.U. C 220 z 1.7.2019

Dz.U. C 213 z 24.6.2019

Dz.U. C 206 z 17.6.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Sposób wyznaczania sędziego w celu zastąpienia sędziego, do którego odnosi się przeszkoda w wykonywaniu obowiązków

(2019/C 263/02)

1. W dniu 10 lipca 2019 r. Sąd zdecydował, że od dnia 27 września 2019 r. w wypadkach przeszkody w wykonywaniu obowiązków, o której mowa odpowiednio w art. 17 § 2 zdanie drugie i w art. 24 § 2 zdanie drugie regulaminu postępowania, prezes Sądu zastępuje sędziego, do którego odnosi się przeszkoda w wykonywaniu obowiązków.
 2. Jeżeli w odniesieniu do prezesa Sądu istnieje przeszkoda w wykonywaniu obowiązków, wyznacza on w swoim zastępstwie wiceprezesa Sądu, zgodnie z art. 11 § 1 regulaminu postępowania.
 3. Jeżeli w odniesieniu do wiceprezesa Sądu istnieje przeszkoda w wykonywaniu obowiązków, prezes Sądu wyznacza w jego zastępstwie sędziego zgodnie z kolejnością określoną w art. 8 regulaminu postępowania, z wyłączeniem prezesów izb.
 4. Jeżeli w odniesieniu do sędziego wyznaczonego na podstawie z ust. 3 istnieje przeszkoda w wykonywaniu obowiązków, a sprawa, w której stwierdzono występowanie przeszkody, należy do spraw z zakresu służby publicznej określonych w decyzji Sądu z dnia 3 lipca 2019 r. w sprawie kryteriów przydzielania spraw do izb [Dz.U. 2019, C 246, s. 2] lub do spraw z zakresu własności intelektualnej, o których mowa w tytule IV regulaminu postępowania, prezes Sądu wyznacza w zastępstwie tego sędziego, zgodnie z kolejnością określoną w art. 8 regulaminu postępowania, sędziego przydzielonego do jednej z izb odpowiedzialnych za rozpoznawanie spraw takiego samego rodzaju jak izba, do której należy sędzia, do którego odnosi się przeszkoda w wykonywaniu obowiązków.
 5. W celu zapewnienia równomiernego podziału pracy prezes Sądu może odstąpić od stosowania kolejności określonej w art. 8 regulaminu postępowania, o której mowa w ust. 3 i 4.
-

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság — Węgry) — GT/HS

(Sprawa C-38/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 3 ust. 1 — Artykuł 4 ust. 2 — Artykuł 6 ust. 1 — Umowa o kredyt denominowany w walucie obcej — Powiadomienie konsumenta o kursie wymiany mającym zastosowanie do kwoty udostępnionej w walucie krajowej po zawarciu umowy)

(2019/C 263/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budai Központi Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GT

Strona pozwana: HS

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, w interpretacji nadawanej mu przez sąd najwyższy tego państwa członkowskiego, zgodnie z którym nie jest nieważna umowa o kredyt denominowany w walucie obcej, która choć wskazuje wyrażoną w walucie krajowej kwotę odpowiadającą kwocie wskazanej we wniosku o finansowanie konsumenta, nie określa jednak kursu wymiany, który ma zastosowanie do tej kwoty w celu ustalenia ostatecznej kwoty kredytu w walucie obcej, przewidując jednocześnie w jednym z warunków, iż kurs ten zostanie ustalony przez kredytodawcę w odrębnym dokumencie po zawarciu umowy,

- jeżeli warunek ten został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, w zakresie, w jakim mechanizm obliczania łącznej kwoty pożyczki oraz mający zastosowanie kurs wymiany są przedstawione w sposób przejrzysty, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne, w tym w szczególności całkowity koszt kredytu; albo — na wypadek gdyby okazało się, że wspomniany warunek jednak nie został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem:
- jeżeli wspomniany warunek nie jest nieuczciwy w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy lub — w wypadku gdyby miał nieuczciwy charakter — jeżeli odnośna umowa będzie mogła nadal obowiązywać po wyłączeniu z niej tego warunku zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13.

(¹) Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Polska) — Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów/Orange Polska S.A.

(Sprawa C-628/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów — Pojęcie „agresywnej praktyki handlowej” — Obowiązek podjęcia przez konsumenta ostatecznej decyzji dotyczącej transakcji w obecności kuriera doręczającego ogólne warunki umowy)

(2019/C 263/04)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Strona pozwana: Orange Polska S.A.

Sentencja

Artykuł 2 lit. j) oraz art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że stosowanie przez przedsiębiorcę sposobu zawarcia lub zmiany umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, polegającego na tym, że konsument musi podjąć ostateczną decyzję dotyczącą transakcji w obecności kuriera doręczającego wzorzec umowy, bez możliwości swobodnego zapoznania się z jego treścią w obecności tego kuriera:

- nie w każdych okolicznościach stanowi agresywną praktykę handlową;

- nie stanowi agresywnej praktyki handlowej poprzez wywieranie bezprawnego nacisku jedynie ze względu na niewysłanie konsumentowi z wyprzedzeniem i w zindywidualizowany sposób, w szczególności pocztą elektroniczną lub na adres domowy, kompletu wzorców umów, jeżeli konsument przed wizytą kuriera miał możliwość zapoznania się z ich treścią, oraz
- stanowi agresywną praktykę handlową poprzez wywieranie bezprawnego nacisku w szczególności w przypadku, gdy przedsiębiorca lub jego kurier podejmują nieuczciwe działania skutkujące wywieraniem presji na konsumenta w taki sposób, że jego swoboda wyboru zostaje w znaczny sposób ograniczona, takie jak zachowania uciążliwe dla konsumenta lub zakłócające jego namysł nad podejmowaną decyzją dotyczącą transakcji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Oldenburg — Niemcy) — ReFood GmbH & Co.KG/Landwirtschaftskammer Niedersachsen

(Sprawa C-634/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Przemieszczanie odpadów w obrębie Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Artykuł 1 ust. 3 lit. d) — Zakres stosowania — Rozporządzenie (WE) nr 1069/2009 — Przemieszczanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego)

(2019/C 263/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Oldenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ReFood GmbH & Co.KG

Strona pozwana: Landwirtschaftskammer Niedersachsen

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów należy interpretować w ten sposób, że przemieszczanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego objętych zakresem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenia o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego), jest wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1013/2006, poza przypadkami, w których rozporządzenie nr 1069/2009 wyraźnie przewiduje stosowanie rozporządzenia nr 1013/2006.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 12.2.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Brindisi — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Gianluce Morowi

(Sprawa C-646/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Dyrektywa 2012/13/UE — Prawo do informacji w postępowaniu karnym — Artykuł 6 ust. 4 — Prawo do informacji dotyczących oskarżenia — Informacja o wszelkich zmianach w podanych informacjach, w wypadku gdy jest to konieczne do zagwarantowania rzetelności postępowania — Zmiana kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych — Brak możliwości złożenia w trakcie rozprawy przez osobę oskarżoną przewidzianego w prawie krajowym wniosku o postępowanie ugodowe — Różnica w wypadku zmiany okoliczności faktycznych)

(2019/C 263/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Brindisi

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Gianluca Moro

Sentencja

Artykuł 6 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym oraz art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym osoba oskarżona może w trakcie rozprawy złożyć wniosek o postępowanie ugodowe w wypadku zmiany okoliczności faktycznych, lecz nie w wypadku zmiany ich kwalifikacji prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 12.2.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim — Polska) — postępowanie wszczęte przez WB

(Sprawa C-658/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 — Artykuł 3 ust. 1 lit. g) i i) — Pojęcie „orzeczenia” w sprawie dotyczącej dziedziczenia — Pojęcie „dokumentu urzędowego” dotyczącego dziedziczenia — Kwalifikacja prawna krajowego poświadczenia dziedziczenia — Artykuł 3 ust. 2 — Pojęcie „sądu” — Brak powiadomienia przez państwo członkowskie Komisji Europejskiej o wykonywaniu przez notariuszy, jako organy pozasądowe, funkcji sądowych na równi z sądami)

(2019/C 263/07)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim

Strony w postępowaniu głównym

WB

Przy udziale: Przemysław Bac, notariusz

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego należy interpretować w ten sposób, że brak przewidzianego w tym przepisie powiadomienia przez państwo członkowskie o wykonywaniu przez notariuszy funkcji sądowych nie jest decydujący dla uznania notariuszy za „sąd”.

Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że notariusza — sporządzającego akt poświadczenia dziedziczenia, taki jak ten w postępowaniu głównym, na zgodny wniosek wszystkich uczestników postępowania poświadczeniowego — nie należy uznać za „sąd” w rozumieniu przywołanego przepisu, a w konsekwencji art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że takie poświadczenie dziedziczenia nie stanowi „orzeczenia” w rozumieniu tego przepisu.

- 2) Artykuł 3 ust. 1 lit. i) rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że poświadczenie dziedziczenia, takie jak to w postępowaniu głównym, sporządzane przez notariusza zgodnie z niespornym wnioskiem wszystkich uczestników postępowania poświadczeniowego stanowi „dokument urzędowy” w rozumieniu tego przepisu, któremu może towarzyszyć formularz, o którym mowa w art. 59 ust. 1 akapit drugi rzeczonego rozporządzenia, sporządzony według wzoru z załącznika 2 do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1329/2014 z dnia 9 grudnia 2014 r. ustanawiającego formularze, o których mowa w rozporządzeniu nr 650/2012.

(¹) Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos — Grecja) — Ellinika Nafpigeia AE/Panagiotis Anagnostopoulos i in.

(Sprawa C-664/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2001/23/WE — Zakres stosowania — Przejęcie części przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Pojęcie „przejęcia” — Pojęcie „jednostki gospodarczej” — Przeniesienie części działalności gospodarczej spółki dominującej na nowo utworzoną spółkę zależną — Tożsamość — Samodzielność — Dalsze prowadzenie działalności gospodarczej — Kryterium stabilności dalszego prowadzenia działalności gospodarczej — Wykorzystanie czynników produkcji podmiotu trzeciego — Zamiar przeprowadzenia likwidacji przejmowanej jednostki)

(2019/C 263/08)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Areios Pagos

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ellinika Nafpigeia AE

Strona pozwana: Panagiotis Anagnostopoulos i in.

przy udziale: Syllogos Ergazomenon Nafpigeion Skaramagka, I TRIAINA, Panellinia Omospondia Ergatoypallilon Metallou (POEM), Geniki Synomospondia Ergaton Ellados (GSEE)

Sentencja

Dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, w szczególności jej art. 1 ust. 1 lit. a) i b), należy interpretować w ten sposób, że ma ona zastosowanie do przejęcia jednostki produkcyjnej, gdy z jednej strony zbywający, przejmujący lub te dwie osoby wspólnie podejmują działania mające na celu dalsze prowadzenie przez przejmującego działalności gospodarczej wykonywanej przez zbywającego, ale również późniejsze zaprzestanie działalności samego przejmującego w ramach likwidacji, a z drugiej strony jednostka ta — nie mając zdolności realizacji swego celu gospodarczego bez wykorzystania czynników produkcji pochodzących od podmiotu trzeciego — nie jest całkowicie samodzielną, pod warunkiem, co powinien ustalić sąd odsyłający, po pierwsze, przestrzegania ogólnej zasady prawa Unii nakładającej na zbywającego i przejmującego obowiązek powstrzymania się od korzystania w sposób stanowiący oszustwo lub nadużycie z korzyści, jakie mogliby czerpać z zastosowania dyrektywy 2001/23, oraz po drugie, dysponowania przez daną jednostkę produkcyjną wystarczającymi gwarancjami zapewniającymi jej dostęp do czynników produkcji podmiotu trzeciego w taki sposób, że nie jest ona uzależniona od podejmowanych przez ten podmiot jednostronnie decyzji gospodarczych.

(¹) Dz.U. C 32 z 29.1.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — Patent-och registreringsverket/Mats Hansson

(Sprawa C-705/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Znaki towarowe — Dyrektywa 2008/95/WE — Artykuł 4 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Całościowe wrażenie — Wcześniejszy znak towarowy zarejestrowany wraz z oświadczeniem o zrzeczeniu się prawa wyłącznego — Wpływ zrzeczenia się prawa wyłącznego na zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego)

(2019/C 263/09)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Patent-och registreringsverket

Strona pozwana: Mats Hansson

Sentencja

Wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego przewidującemu możliwość złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa wyłącznego, którego skutkiem jest wyłączenie elementu złożonego znaku towarowego objętego tym oświadczeniem z całościowej oceny istotnych czynników pozwalających stwierdzić istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu tego przepisu lub przyznanie temu elementowi, w sposób z góry i trwale przesądzający, mniejszej wagi w ramach tej oceny.

(¹) Dz.U. C 83 z 5.3.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Mohammed Bilali/Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

(Sprawa C-720/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa — Polityka azylowa — Ochrona uzupełniająca — Dyrektywa 2011/95/UE — Artykuł 19 — Cofnięcie statusu ochrony uzupełniającej — Błąd administracji dotyczący okoliczności faktycznych)

(2019/C 263/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mohammed Bilali

Strona pozwana: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Sentencja

Artykuł 19 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony w związku z jej art. 16 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie powinno cofnąć status ochrony uzupełniającej, gdy nadało ono ten status — choć przesłanki jego nadania nie były spełnione — opierając się na ustaleniach faktycznych, które okazały się następnie błędne, mimo że zainteresowanej osobie nie można zarzucić wprowadzenia przy tej okazji owego państwa członkowskiego w błąd.

(¹) Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Darmstadt — Niemcy) — TopFit e.V., Daniele Biffi/Deutscher Leichtathletikverband e.V.

(Sprawa C-22/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuły 18, 21 i 165 TFUE — Regulamin federacji sportowej — Uczestnictwo w krajowych mistrzostwach państwa członkowskiego lekkoatlety amatora mającego obywatelstwo innego państwa członkowskiego — Odmienne traktowanie ze względu na przynależność państwową — Ograniczenie swobodnego przemieszczania się)

(2019/C 263/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Darmstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TopFit e.V., Daniele Biffi

Strona pozwana: Deutscher Leichtathletikverband e.V.

Sentencja

Artykuły 18, 21 i 165 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowej federacji sportowej takiemu jak uregulowanie rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym obywatel innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej — zamieszkujący od wielu lat na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę ta federacja i w którym uczestniczy w biegach amatorskich w kategorii seniorów — nie może uczestniczyć w mistrzostwach krajowych w danej dyscyplinie na takich samych zasadach jak obywatele tego państwa lub też może w nich uczestniczyć jedynie „poza klasyfikacją” lub „bez klasyfikacji”, nie mając dostępu do finału i nie mogąc zdobyć tytułu mistrza krajowego, chyba że uregulowanie to jest uzasadnione obiektywnymi względami proporcjonalnymi do zamierzonego słusznego celu, co powinien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 9.4.2018.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Liège — Belgia) — V/Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), Securex Integrity ASBL

(Sprawa C-33/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego — Pracownicy migrujący — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Przepisy przejściowe — Artykuł 87 ust. 8 — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 14c lit. b) — Osoba będąca pracownikiem najemnym i prowadząca działalność na własny rachunek w różnych państwach członkowskich — Odstępstwa od zasady stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego — Podwójna przynależność — Złożenie wniosku o podleganie ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004)

(2019/C 263/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: V

Strona pozwana: Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Securex Intégrity ASBL

Sentencja

Artykuł 87 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że osoba, która w dacie zastosowania rozporządzenia nr 883/2004 wykonywała pracę najemną w państwie członkowskim i działalność na własny rachunek w innym państwie członkowskim, podlegając zatem jednocześnie ustawodawstwu mającym zastosowanie w dziedzinie zabezpieczenia społecznego tych dwóch państw członkowskich, nie miała obowiązku — aby podlegać ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009 — złożenia wyraźnego wniosku w tym celu.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) — Compagnie d'entreprises CFE SA/Région de Bruxelles-Capitale)

(Sprawa C-43/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Zarządzenie — Wyznaczenie specjalnego obszaru ochrony zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG — Ustalenie celów w zakresie ochrony oraz pewnych środków zapobiegawczych — Pojęcie „planów i programów” — Obowiązek przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko)

(2019/C 263/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compagnie d'entreprises CFE SA

Strona pozwana: Région de Bruxelles-Capitale

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 i 4 dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko należy interpretować w ten sposób, iż z zastrzeżeniem ustaleń, których powinien dokonać sąd odsyłający, zarządzenie takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, w którym państwo członkowskie wyznacza specjalny obszar ochrony (SOO) i określa cele ochrony oraz pewne środki zapobiegawcze, nie zalicza się do „planów i programów”, w przypadku których ocena wpływu na środowisko jest obowiązkowa.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de Paix du canton de Visé — Belgia) — Michel Schyns/Belfius Banque SA

(Sprawa C-58/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2008/48/WE — Obowiązki przedumowne — Artykuł 5 ust. 6 — Obowiązek wyboru przez kredytodawcę najbardziej odpowiedniego kredytu — Artykuł 8 ust. 1 — Obowiązek powstrzymania się przez kredytodawcę od zawarcia umowy kredytu w przypadku wątpliwości co do zdolności kredytowej konsumenta — Obowiązek dokonania przez kredytodawcę oceny stosowności zaciągnięcia kredytu)

(2019/C 263/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de Paix du canton de Visé

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Michel Schyns

Strona pozwana: Belfius Banque SA

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 6 dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nakazuje kredytodawcy i pośrednikowi kredytowemu wybór, spośród zazwyczaj oferowanych umów kredytowych, najbardziej odpowiedniego typu i najbardziej odpowiedniej wysokości kredytu, mając na uwadze sytuację finansową konsumenta w momencie zawarcia umowy kredytu oraz cel kredytu.
- 2) Artykuł 5 ust. 6 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nakłada na kredytodawcę obowiązek powstrzymania się od zawarcia umowy kredytowej, jeżeli nie może on rozsądnie ocenić — po przeprowadzeniu weryfikacji zdolności kredytowej konsumenta — że będzie on w stanie spełnić zobowiązania wynikające z planowanej umowy.

(¹) Dz.U. C 166 z 14.5.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles — Belgia) — Skype Communications Sàrl/Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(Sprawa C-142/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21 WE — Artykuł 2 lit. c) — Pojęcie „usługi łączności elektronicznej” — Przekazywanie sygnałów — Usługa połączeń głosowych z wykorzystaniem protokołu internetowego (VoIP) z numerami stacjonarnymi lub komórkowymi — Usługa SkypeOut)

(2019/C 263/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skype Communications Sàrl

Strona pozwana: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Sentencja

Artykuł 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że dostarczenie przez wydawcę oprogramowania funkcji pozwalającej na skorzystanie z usługi „Voice over Internet Protocol” [transmisja głosu z wykorzystaniem protokołu internetowego (VoIP)], która umożliwia użytkownikowi nawiązanie poprzez jego terminal połączenia z numerem stacjonarnym lub komórkowym krajowego planu numeracji z wykorzystaniem publicznej komutowanej sieci telefonicznej (PSTN) jednego z państw członkowskich, stanowi „usługę łączności elektronicznej” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli świadczenie rzeczowej usługi, po pierwsze, wiąże się z pobieraniem wynagrodzenia przez wydawcę, a po drugie, wymaga zawarcia przez niego porozumień z dostawcami usług telekomunikacyjnych, należycie upoważnionymi do przekazywania i zakańczania połączeń z PSTN.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Oro Efectivo SL/Diputación Foral de Bizkaia

(Sprawa C-185/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 401 — Zasada neutralności podatkowej — Zakup przez przedsiębiorstwo od osób fizycznych przedmiotów z wysoką zawartością złota lub innych metali szlachetnych w celu odsprzedaży — Podatek od przeniesienia własności)

(2019/C 263/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oro Efectivo SL

Strona przeciwna: Diputación Foral de Bizkaia

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz zasadę neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, takiego jak będące przedmiotem postępowania głównego, które obejmuje podatkiem pośrednim obciążającym przeniesienie własności, innym niż podatek od wartości dodanej, nabycie przez przedsiębiorstwo od osób fizycznych przedmiotów z wysoką zawartością złota lub innych metali szlachetnych, w sytuacji gdy są one wykorzystywane w ramach działalności gospodarczej tego przedsiębiorstwa, które w celu ich późniejszego przetworzenia i ponownego wprowadzenia do obrotu handlowego odsprzedaże je przedsiębiorstwom wytwarzającym sztabki lub inne przedmioty z metali szlachetnych.

(¹) Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — Google LLC/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-193/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21/WE — Artykuł 2 lit. c) — Pojęcie „usługi łączności elektronicznej” — Przekazywanie sygnałów — Usługa poczty elektronicznej w Internecie — Usługa Gmail)

(2019/C 263/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Google LLC

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że usługa internetowej poczty elektronicznej nieobjmująca dostępu do Internetu, taka jak usługa Gmail świadczona przez spółkę Google, nie polega całkowicie lub głównie na przekazywaniu sygnałów w sieciach łączności elektronicznej, a zatem nie stanowi „usługi łączności elektronicznej” w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 18.6.2018.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. — Deichmann SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Munich, SL

(Sprawa C-223/18 P) ⁽¹⁾

(Odwwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny znak towarowy przedstawiający krzyż umieszczony na bocznej stronie buta sportowego — Oddalenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku)

(2019/C 263/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Deichmann SE (przedstawiciel: C. Onken, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik), Munich, SL (przedstawiciele: J. Güell Serra i M. del Mar Guix Vilanova, abogados)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Deichmann SE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof — Belgia) — P.M., N.G.d.M., P.V.d.S./Ministerraad

(Sprawa C-264/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Dyrektywa 2014/24/UE — Artykuł 10 lit. c) i art. 10 lit. d) ppkt (i), (ii) i (v) — Ważność — Zakres stosowania — Wyłączenie usług arbitrażowych i pojednawczych oraz niektórych usług prawnych — Zasady równego traktowania i pomocniczości — Artykuły 49 i 56 TFUE)

(2019/C 263/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P.M., N.G.d.M., P.V.d.S.

Strona przeciwna: Ministerraad

Sentencja

Analiza pytania nie wykazała, by istniała jakakolwiek podstawa mogąca podważyć ważność art. 10 lit. c) i art. 10 lit. d) ppkt (i), (ii) i (v) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE w świetle zasad równego traktowania i pomocniczości, a także art. 49 i 56 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 276 z 6.8.2018.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Faro — Portugalia) — Cátia Correia Moreira/Município de Portimão

(Sprawa C-317/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23/WE — Przejęcia przedsiębiorstw — Ochrona praw pracowniczych — Pojęcie „pracownika” — Poważne zmiany warunków pracy na niekorzyść dla pracownika)

(2019/C 263/20)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Faro

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Cátia Correia Moreira

Strona pozwana: Município de Portimão

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, a zwłaszcza jej art. 2 ust. 1 lit. d), należy interpretować w ten sposób, że dana osoba, która zawarła ze zbywającym umowę o świadczenie pracy na stanowisku wymagającym szczególnego zaufania w rozumieniu rozpatrywanego w postępowaniu głównym ustawodawstwa krajowego, może zostać uznana za „pracownika”, a zatem korzystać z przyznanej tą dyrektywą ochrony, pod warunkiem jednak, że jako pracownik podlega ona ochronie tego ustawodawstwa oraz że w momencie przejęcia jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę, czego zweryfikowanie jest zadaniem należącym do sądu krajowego.
- 2) Dyrektywę 2001/23 w związku z art. 4 ust. 2 TUE należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że w przypadku przejęcia w rozumieniu tej dyrektywy, w sytuacji kiedy przejmującym jest gmina, pracownicy, których dotyczy to przejęcie, są zobowiązani z jednej strony poddać się procedurze konkursu publicznego, a z drugiej strony zawrzeć nowy stosunek z przejmującym.

(¹) Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Terre wallonne ASBL/Région wallonne

(Sprawa C-321/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Zarządzenie — Ustalenie celów w zakresie ochrony sieci Natura 2000 zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG — Pojęcie „planów i programów” — Obowiązek przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko)

(2019/C 263/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Terre wallonne ASBL

Strona pozwana: Région wallonne

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 i 4 dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko należy interpretować w ten sposób, że zarządzenie takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w którym organ państwa członkowskiego ustala na szczeblu regionalnym dla swojej sieci Natura 2000 cele ochrony mające charakter orientacyjny, podczas gdy cele ochrony na szczeblu obszarów mają charakter normatywny, nie zalicza się do „planów i programów” w rozumieniu tej dyrektywy, w przypadku których ocena wpływu na środowisko jest obowiązkowa.

(¹) Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szekszárdi Járásbíróság — Węgry) — Ágnes Weil/Géza Gulácsi

(Sprawa C-361/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 66 — Zakres stosowania ratione temporis — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Zakres stosowania ratione materiae — Sprawy cywilne i handlowe — Artykuł 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2 lit. a) — Dziedziny wyłączone — Stosunki majątkowe wynikające z małżeństwa — Artykuł 54 — Wniosek o dostarczenie zaświadczenia potwierdzającego, iż orzeczenie wydane przez sąd pochodzenia podlega wykonaniu — Orzeczenie sądu dotyczące wierzytelności wynikającej ze zniesienia systemu majątkowego wynikającego z niezarejestrowanego związku partnerskiego)

(2019/C 263/22)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szekszárdi Járásbíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ágnes Weil

Strona pozwana: Géza Gulácsi

Sentencja

- 1) Artykuł 54 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego rozpoznający wniosek o wydanie zaświadczenia poświadczającego, iż orzeczenie wydane przez sąd pochodzenia jest wykonalne, powinien w sytuacji takiej jak omawiana w postępowaniu głównym, w której sąd wydający orzeczenie podlegające egzekucji nie wypowiedział się przy jego wydawaniu, czy rozporządzenie to ma zastosowanie, sprawdzić, czy dane postępowanie należy do zakresu stosowania wspomnianego rozporządzenia.

- 2) Artykuł 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że postępowanie takie jak omawiane w postępowaniu głównym, którego przedmiotem jest wniosek o zniesienie stosunków majątkowych wynikających z niezarejestrowanego związku partnerskiego, jest objęte pojęciem „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu owego ust. 1, a tym samym należy do materialnego zakresu stosowania tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 311 z 3.9.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Hertogenbosch — Niderlandy) — IO/Inspecteur van de rijksbelastingdienst

(Sprawa C-420/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 9 i 10 — Podatnik — Działalność gospodarcza prowadzona „samodzielnie” — Pojęcie — Działalność członka rady nadzorczej fundacji)

(2019/C 263/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IO

Strona pozwana: Inspecteur van de rijksbelastingdienst

Sentencja

Artykuły 9 i 10 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie prowadzi działalności gospodarczej samodzielnie członek rady nadzorczej fundacji, taki jak osoba zainteresowana w postępowaniu głównym, który pomimo iż nie pozostaje w stosunku jakiegokolwiek podporządkowania hierarchicznego względem zarządu tej fundacji ani względem rady nadzorczej wspomnianej fundacji w zakresie wykonywania działalności członka tej rady, to jednak nie działa ani we własnym imieniu, ani na własny rachunek, ani też na swoją własną odpowiedzialność, lecz działa na rachunek i na odpowiedzialność tej rady nadzorczej, a przy tym nie ponosi również ryzyka gospodarczego wynikającego z jego działalności, ponieważ pobiera on stałe wynagrodzenie, które nie jest uzależnione od jego uczestnictwa w posiedzeniach ani od rzeczywiście przepracowanych przez niego godzin.

(¹) Dz.U. C 319 z 10.9.2018.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. — Inge Barnett/Europejski
Komitet Ekonomiczno-Społeczny**

(Sprawa C-503/18 P) ⁽¹⁾

*(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnik — Emerytura — Przejście na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia
praw do emerytury — Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej — Artykuł 9 ust. 2 załącznika VIII —
Ogólne przepisy wykonawcze — Interes służby — Decyzja wydana w celu wykonania wyroku Sądu ds. Służby
Publicznej Unii Europejskiej — Artykuł 266 TFUE — Powaga rzeczy osądzonej)*

(2019/C 263/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inge Barnett (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (przedstawiciele: M. Pascua Mateo, A. Carvajal i L. Camarena Januzec, pełnomocnicy, wspierani przez: M. Troncoso Ferrer, abogado, F.M. Hilaire, avocat)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Inge Barnett zostaje obciążona, poza własnymi kosztami postępowania, kosztami poniesionymi przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES).

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Copebi SCA/Etablissement national des produits
de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)**

(Sprawa C-505/18) ⁽¹⁾

*(Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Decyzja 2009/402/WE — Plany interwencyjne w sektorze owoców
i warzyw wprowadzone przez Republikę Francuską — Stwierdzenie niezgodności pomocy — Nakaz odzyskania —
Zakres zastosowania decyzji — Rolnicze komitety ekonomiczne)*

(2019/C 263/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Copebi SCA

Strona pozwana: Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

przy udziale: Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation

Sentencja

Decyzję Komisji 2009/402/WE z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie „planów interwencyjnych” w sektorze owoców i warzyw wprowadzonych przez Francję należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona pomoc wypłaconą przez Office national interprofessionnel des fruits, des légumes et de l'horticulture (Oniflhor) na rzecz comité économique bigarreau industrie (CEBI) i przekazaną producentom czereśni przemysłowych Bigarreaux przez grupy producentów będące członkami tego komitetu, nawet jeżeli z jednej strony komitet ten nie figuruje wśród ośmiu rolnych komitetów ekonomicznych wymienionych w tej decyzji, a z drugiej strony pomoc ta, w przeciwieństwie do mechanizmu finansowania opisanego we wspomnianej decyzji, była finansowana wyłącznie z subwencji wypłacanych przez Oniflhor, a nie również z dobrowolnych wkładów producentów.

(¹) Dz.U. C 364 z 8.10.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 maja 2019 r. [wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Supreme Court, High Court (Irlandia) — Irlandia] — Wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko OG (C-508/18), PI (C-82/19 PPU)

(Sprawy połączone C-508/18 i C-82/19 PPU) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” — Europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuraturę państwa członkowskiego — Status — Istnienie stosunku podporządkowania organowi władzy wykonawczej — Uprawnienie ministra sprawiedliwości do wydawania indywidualnych instrukcji — Brak gwarancji niezależności)

(2019/C 263/26)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court, High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniach głównych

OG (C-508/18), PI (C-82/19 PPU)

Sentencja

- 1) Sprawy C-508/18 i C-82/19 PPU zostają połączone do celów wydania wyroku.
- 2) Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono prokuratur państwa członkowskiego, które są narażone na ryzyko podlegania, bezpośrednio lub pośrednio, indywidualnym poleceniom lub instrukcjom ze strony organu władzy wykonawczej, takiego jak minister sprawiedliwości, w ramach podejmowania decyzji w sprawie wydania europejskiego nakazu aresztowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 8.10.2018.
Dz.U. C 122 z 1.4.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court — Irlandia) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydane przeciwko PF

(Sprawa C-509/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” — Europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuratora generalnego państwa członkowskiego — Status — Gwarancja niezależności)

(2019/C 263/27)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strona w postępowaniu głównym

PF

Sentencja

Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono prokuratora generalnego państwa członkowskiego, który chociaż pod względem strukturalnym jest niezależny od władzy sądowniczej, to jest on właściwy w zakresie prowadzenia postępowania karnego i którego status w tym państwie członkowskim zapewnia mu gwarancję niezależności od władzy wykonawczej w ramach wydawania europejskiego nakazu aresztowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 8.10.2018.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 3 stycznia 2019 r. — Wilo Salmson France SAS/Agencia Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Sprawa C-10/19)

(2019/C 263/28)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilo Salmson France SAS

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2019 r. Trybunał (dziesiąta izba) orzekł, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest oczywiście niedopuszczalny.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-830/16, Monolith Frost GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 19 lutego 2019 r. przez Dovgan GmbH

(Sprawa C-142/19 P)

(2019/C 263/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dovgan GmbH (pełnomocnik: C. Rohnke, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Monolith Frost GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 13 grudnia 2018 r. (T-830/16);

— a następnie: oddalenie skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi zarzuty dotyczące naruszenia prawa Unii oraz przeinaczenia dowodów.

1. Przeinaczenie dowodów

Wbrew temu, co przyjął Sąd w pkt 55 zaskarżonego wyroku, Amtsgericht Köln (sąd rejonowy w Kolonii) nie stwierdził, że znacząca część niemieckiej populacji mówi po rosyjsku.

Wbrew ustaleniu sądu zawartemu w pkt 64 zaskarżonego wyroku Izba Odwoławcza podważyła decyzję Wydziału Unieważnień EUIPO, zgodnie z którą „пломбир” [plombir] było wykorzystywane w dawnym ZSRR do opisywania rodzaju lodów śmietanowych.

2. Naruszenie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem

Sąd naruszył art. 85 § 3 regulaminu postępowania, ponieważ niesłusznie nie uwzględnił przedstawionego przez interwenienta orzeczenia Bundesgerichtshof (federalnego sądu najwyższego) z dnia 6 lipca 2017 r. Przedstawienie tego orzeczenia dopiero na etapie rozprawy było uzasadnione datą jego wydania. Ponadto stanowiło ono dowód przeciwny, zgodnie z art. 92 § 7 regulaminu postępowania przed Sądem.

3. Naruszenie art. 85 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem

Sąd nieprawidłowo powołał się w pkt 69 zaskarżonego wyroku na załączniki skarżącej K 16 i K 17. Skarżąca przedstawiła je z opóźnieniem i zgodnie z art. 85 § 1 regulaminu postępowania powinny być one zostać pominięte.

4. Naruszenie obowiązku uzasadnienia

Zaskarżony wyrok nie zawiera wystarczającego uzasadnienia dla przyjęcia przez Sąd, że w państwach nadbałtyckich znacząca część obywateli rozumie znaczenie rosyjskiego słowa „пломбир”. W szczególności brakuje uzasadnienia dla stwierdzenia, że chodzi tu o słowo z podstawowego zasobu słownictwa, które będzie rozumiane także przez osoby, dla których rosyjski nie jest językiem ojczystym.

W wyroku (w szczególności w pkt 64 i 65) brakuje wystarczającego uzasadnienia dla tego, dlaczego słowo „пломбир” nie mogło stanowić w dawnym ZSRR określenia fantazyjnego lub znaku towarowego.

Wreszcie, w wyroku (w pkt 66) nie znalazło się uzasadnienie, dlaczego samo odwołanie się do nazwy w standardzie GOST powinno w sposób konieczny prowadzić do wniosku, że chodzi tu o „potoczny termin”, i dlaczego odbiorcy w Unii Europejskiej powinni znać ten standard.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Trgovački sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 28 marca 2019 r. — PARKING d.o.o./SAWAL d.o.o.

(Sprawa C-267/19)

(2019/C 263/30)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Trgovački sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PARKING d.o.o.

Strona pozwana: SAWAL d.o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis krajowy z art. 1 Ovršni zakon [ustawy o egzekucji] (publikacja w NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17), uprawniający notariuszy do przeprowadzania egzekucji wierzytelności na podstawie dokumentu autentycznego, poprzez wydanie nakazu egzekucyjnego, jako tytułu wykonawczego, bez wyraźnej zgody dłużnika poddanego egzekucji — osoby prawnej z siedzibą w Republice Chorwacji, jest zgodny z art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i z art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę przytoczone wyroki w sprawach C-484/15 i C-551/15?
- 2) Czy wykładnia przedstawiona w wyrokach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach C-484/15 i C-551/15 może mieć zastosowanie do zawisłego przed sądem odsyłającym postępowania Povrv-1614/2018, to znaczy czy należy rozporządzenie nr 1215/2012 interpretować w taki sposób, że notariusze wykonujący w Chorwacji kompetencje powierzone im przez prawo krajowe w ramach postępowań egzekucyjnych prowadzonych na podstawie „dokumentów autentycznych”, w których dłużnikami poddanymi egzekucji są osoby prawne z siedzibą w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, nie są objęci zakresem znaczeniowym pojęcia „sądu” w rozumieniu rzeczzonego rozporządzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Obala i lučice d.o.o./NLB Leasing d.o.o.

(Sprawa C-307/19)

(2019/C 263/31)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Obala i lučice d.o.o.

Strona pozwana: NLB Leasing d.o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest dopuszczalne, żeby notariusze dokonywali doręczenia dokumentów w zastosowaniu rozporządzenia nr 1393/2007 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych, w przypadku gdy notariusze doręczają swoje decyzje w sprawach, co do których nie ma zastosowania rozporządzenie nr 1215/2012 ⁽²⁾, z uwagi na to, że gdy notariusze w Republice Chorwacji wykonują kompetencje powierzone im przez prawo krajowe w zakresie postępowań egzekucyjnych prowadzonych na podstawie „dokumentów autentycznych”, nie są oni objęci zakresem pojęcia „sądu” w rozumieniu rzeczonoego rozporządzenia nr 1215/2012 ^[?] Skoro mianowicie notariusze nie są objęci zakresem pojęcia „sądu” zgodnie z rozporządzeniem nr 1215/2012, czy mogą oni w ramach kompetencji powierzonych im przez prawo krajowe w zakresie postępowań egzekucyjnych prowadzonych na podstawie „dokumentów autentycznych” stosować zasady doręczania dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1393/2007?
- 2) Czy parkowanie na ulicy i na drodze publicznej, kiedy prawo do pobierania opłaty przewidują Zakon o sigurnosti prometa na cestama [ustawa o bezpieczeństwie ruchu drogowego] i normy dotyczące wykonywania działalności komunalnej jako działalności publicznej, może być uznane za wchodzące w zakres spraw cywilnych w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona), które reguluje kwestię jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, biorąc pod uwagę w szczególności fakt, że jeśli zostanie się pojazd bez biletu parkingowego albo z nieważnym biletem parkingowym, natychmiast powstaje obowiązek zapłaty za dzienny bilet, jak gdyby pojazd był zaparkowany przez cały dzień, niezależnie od dokładnego czasu korzystania z miejsca parkingowego, oraz że taka należność za bilet dzienny zawiera element sankcji, a w niektórych państwach członkowskich takie parkowanie uważa się za wykroczenie drogowe?
- 3) Czy w uprzednio wskazanych sporach sądowych dotyczących parkowania na ulicy i drodze publicznej, kiedy prawo do pobierania opłat przewidują Zakon o sigurnosti prometa na cestama [ustawa o bezpieczeństwie ruchu drogowego] i normy dotyczące wykonywania działalności komunalnej jako działalności publicznej, sądy mogą dokonywać doręczeń dokumentów pozwanym do innych państw członkowskich na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Gdyby na podstawie powyższych pytań orzeczono, że takie parkowanie wchodzi w zakres spraw cywilnych, przedkłada się dodatkowe pytania:

- 4) W niniejszej sprawie stosuje się domniemanie zawarcia umowy przez sam fakt parkowania na ulicy na miejscu oznakowanym znakami poziomymi i/lub pionowymi, to znaczy uważa się, że przez sam fakt parkowania zostaje zawarta umowa, a jeśli nie uiści się opłaty godzinowej za parkowanie, trzeba zapłacić za bilet dzienny. W związku z tym pojawia się pytanie, czy to domniemanie zawarcia umowy przez sam fakt parkowania i zgody na zapłatę za bilet dzienny, jeśli nie wykupi się biletu godzinowego za parkowanie lub jeśli upłynie czas, na jaki bilet ten został kupiony, jest sprzeczne z podstawowymi zasadami dotyczącymi świadczenia usług z art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i dorobkiem prawnym Unii Europejskiej[.]
- 5) Parkowanie miało w niniejszej sprawie miejsce w Zadarze, więc istnieje określony związek między tą umową a sądem Republiki Chorwacji. Czy jednak takie parkowanie jest „usługą” w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012, skoro pojęcie usługi oznacza, że strona świadcząca usługę wykonuje określoną działalność, czyli wykonuje określoną czynność odpłatnie, przez co pojawia się pytanie, czy czynność powoda była wystarczająca, aby uznać ją za usługę? Gdyby nie istniała jurysdykcja szczególna sądu w Republice Chorwacji na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012, wówczas postępowania musiałyby być prowadzone przed sądem miejsca zamieszkania pozwanego.
- 6) Czy parkowanie na ulicy i drodze publicznej, kiedy prawo do pobierania opłaty przewidują Zakon o sigurnosti prometa na cestama [ustawa o bezpieczeństwie ruchu drogowego] i normy dotyczące wykonywania działalności komunalnej jako działalności publicznej, a opłata jest pobierana tylko przez określony okres w ciągu dnia, może być uznane za umowę najmu nieruchomości w rozumieniu art. 24 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012?

- 7) Gdyby w niniejszej sprawie nie można było przyjąć wskazanego uprzednio domniemania, że do zawarcia umowy doszło przez sam fakt parkowania (pytanie czwarte), to czy taki rodzaj parkowania, gdzie uprawnienie do pobierania opłaty za parkowanie wynika z Zakonu o sigurnosti prometa na cestama [ustawy o bezpieczeństwie ruchu drogowego] i przewidziane jest opłacenie biletu dziennego, jeśli z góry nie opłaci się biletu godzinowego za parkowanie albo jeśli upłyne czas, za który ten bilet był opłacony, można by uznać za czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012?
- 8) W niniejszej sprawie fakt parkowania miał miejsce przed przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, a mianowicie 30 czerwca 2012 r. o godzinie 13.02, dlatego pojawia się pytanie, czy rozporządzenia dotyczące stosowania prawa właściwego, czyli rozporządzenie nr 593/2008⁽³⁾ lub rozporządzenie nr 864/2007⁽⁴⁾, mogą mieć zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na temporalny zakres obowiązywania tych rozporządzeń[.]

Gdyby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej był właściwy do udzielenia odpowiedzi w kwestii stosowania prawa materialnego, wówczas przedkłada się kolejne pytanie:

- 9) Czy domniemanie zawarcia umowy przez sam fakt parkowania i zgody na zapłatę biletu dziennego, jeśli nie kupi się biletu godzinowego za parkowanie lub jeśli upłyne czas, na który bilet został opłacony, jest sprzeczne z podstawowymi zasadami dotyczącymi świadczenia usług z art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i pozostałym dorobkiem prawnym Unii Europejskiej niezależnie od tego, czy właściciel pojazdu jest osobą fizyczną czy prawną? Innymi słowy, czy w kwestii stosowania prawa materialnego w przedmiotowej sytuacji prawnej mogą mieć zastosowanie zasady wyrażone w art. 4 rozporządzenia nr 593/2008 (przy czym w aktach sprawy nie ma dowodu, że strony uzgodniły kwestię prawa właściwego)?
- jeśli mamy do czynienia z umową, to czy w przedmiotowej sprawie chodzi o umowę o świadczenie usług, to znaczy czy taka umowa w sprawie parkowania mogłaby być uważana za usługę, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 593/2008?
 - ewentualnie, czy rozpatrywane parkowanie można uznać za umowę korzystania z nieruchomości w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 593/2008?
 - ewentualnie, gdyby do rozpatrywania parkowania miał zastosowanie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008, pojawia się pytanie, co w niniejszej sprawie jest świadczeniem charakterystycznym, ponieważ powód zasadniczo tylko oznakował powierzchnię ulicy [przeznaczoną] do parkowania i pobiera opłatę za parkowanie, podczas gdy pozwany parkuje i płaci za parking. Gdyby bowiem uznać, że świadczeniem charakterystycznym jest świadczenie powoda, wówczas miałyby zastosowanie prawo Republiki Chorwacji, a jeśli świadczeniem charakterystycznym byłoby świadczenie pozwanego, wówczas miałyby zastosowanie prawo Republiki Słowenii. Jednakże z uwagi na to, że prawo do pobierania opłaty za parking w tym przypadku jest uregulowane przez prawo Republiki Chorwacji, z którym ma ono zatem ściślejszy związek, to czy w rozpatrywanej sprawie miałyby jednak zastosowanie dodatkowo zasada z art. 4 ust. [3] rozporządzenia nr 593/2008[.]
 - gdyby chodziło o zobowiązanie pozaumowne na podstawie rozporządzenia nr 864/2007, to czy takie zobowiązanie pozaumowne może być uznane za szkodę, w związku z czym prawo właściwe należałoby ustalać na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007?
 - ewentualnie, czy taki rodzaj parkowania można by uznać za bezpodstawne wzbogacenie, w związku z czym prawo właściwe należałoby ustalać na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007?
 - ewentualnie, czy taki rodzaj parkowania można by uznać za prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia, w związku z czym prawo właściwe należałoby ustalać na podstawie art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007?
 - ewentualnie, czy taki rodzaj parkowania można by uznać za culpa in contrahendo pozwanego, w związku z czym prawo właściwe należałoby ustalać na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007?

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. 2007, L 324, s. 79).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008, L 177, s. 6).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. 2007, L 199, s. 40).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Consiliul Concurenței/Whiteland Import Export SRL

(Sprawa C-308/19)

(2019/C 263/32)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Consiliul Concurenței

Druaga strona postępowania: Whiteland Import Export SRL

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 3 TUE i art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nakładają one na sądy państw członkowskich obowiązek dokonywania wykładni przepisów krajowych regulujących przedawnienie prawa organu ochrony konkurencji do nakładania sankcji administracyjnych w sposób zgodny z przepisami art. 25 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ oraz stoją na przeszkodzie wykładni przepisu prawa krajowego w ten sposób, że za działanie przerywające bieg terminu przedawnienia uznaje się jedynie formalny akt wszczęcia dochodzenia w sprawie praktyki antykonkurencyjnej, a późniejsze działania podejmowane na potrzeby takiego dochodzenia nie są objęte zakresem działań przerywających bieg terminu przedawnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 1, s. 167).

Odwwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie T-709/18, Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos/Komisja, wniesione w dniu 15 kwietnia 2019 r. przez Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos

(Sprawa C-309/19 P)

(2019/C 263/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos (przedstawiciele: J.J. Azcárate Olano i E. Almarza Nantes, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Stwierdzenie nieważności całego zaskarżonego postanowienia, a w konsekwencji dopuszczenie skargi wniesionej przez wnoszącego odwołanie na podstawie art. 263 TFUE zmierzającej do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1214 z dnia 29 sierpnia 2018 r. rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę „Morcilla de Burgos” (ChOG), ⁽¹⁾ aby później, orzekając co do istoty sprawy, wydać wyrok, w którym stwierdzona zostanie nieważność i całkowita bezskuteczność wspomnianego rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1214, z jednoczesnym obciążeniem kosztami strony przeciwnej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut niniejszego odwołania oparty jest na bezprawności postępowania przed Sądem Unii Europejskiej, które godzi w interesy strony wnoszącej odwołanie, wynikającej z naruszenia prawa poprzez naruszenie art. 73 § 1 i nast. regulaminu postępowania przed Sądem oraz interpretującego go orzecznictwa w następujących podstawach prawnych:

- w zaskarżonym postanowieniu przyjęto zasadniczo w błędny sposób, że skarga zawierała „wyłącznie zeskanowane podpisy” przedstawicieli wnoszącego odwołanie, podczas gdy w rzeczywistości zawierała ona kwalifikowane podpisy elektroniczne, zgodnie z kwalifikowanym certyfikatem podpisu elektronicznego ACA [Autoridad de certificación de la Abogacía (organu certyfikacji adwokatury)], które mają skutek prawny równoznaczny z podpisem odręcznym;
- wspomniane kwalifikowane podpisy elektroniczne zostały uznane i mają swoją podstawę w rozporządzeniu eIDAS, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ⁽²⁾;
- kwalifikowane podpisy elektroniczne, wraz z kwalifikowanymi certyfikatami ACA, w pełni są zgodne z duchem i podstawą art. 73 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, mając „w imię pewności prawa zagwarantować autentyczność wspomnianego pisma procesowego i wyłączyć ryzyko, iż nie jest ono w rzeczywistości dziełem uprawnionego do tego autora”, jak ujmuje to zaskarżone postanowienie;
- artykuł 73 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem został uchylony mocą decyzji wspomnianego Sądu z dnia 11 lipca 2018 r., która to zmiana weszła w życie w dniu 1 grudnia 2018 r. (dwa dni po złożeniu skargi), przy czym stosowanie korzystniejszego przepisu stanowi podstawową i uniwersalną zasadę prawa sankcji w zachodnich porządkach prawnych;
- orzecznictwo przywołane w zaskarżonym postanowieniu w celu uzasadnienia niedopuszczalności skargi wniesionej przez wnoszącego odwołanie odnosi się zasadniczo do zeskanowanych podpisów. Niemniej jednak konkretny przypadek niniejszej sprawy (skarga z kwalifikowanym podpisem elektronicznym z certyfikatem ACA) nie był jeszcze rozstrzygany przez sądy Unii;
- przepisy powinny być interpretowane zgodnie z rzeczywistością społeczną w chwili, w której mają być stosowane, z uwzględnieniem w szczególności ich ducha i celu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 224, s. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. 2014, L 257, s. 73).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Trgovački sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 28 kwietnia 2019 r. — PARKING d.o.o./SAWAL d.o.o.

(Sprawa C-267/19)

(2019/C 263/34)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Trgovački sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Interplastics s.r.o.

Strona pozwana: Letificio d.o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis krajowy z art. 1 Ovršni zakon [ustawy o egzekucji] (publikacja w NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17), uprawniający notariuszy do przeprowadzania egzekucji wierzytelności na podstawie dokumentu autentycznego, poprzez wydanie nakazu egzekucyjnego, jako tytułu wykonawczego, bez wyraźnej zgody dłużnika poddanego egzekucji — osoby prawnej z siedzibą w Republice Chorwacji, jest zgodny z art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i z art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę przytoczone wyroki w sprawach C-484/15 i C-551/15?
- 2) Czy wykładnia przedstawiona w wyrokach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach C-484/15 i C-551/15 może mieć zastosowanie do zawisłego przed sądem odsyłającym postępowania Povrv-1614/2018, to znaczy czy należy rozporządzenie nr 1215/2012 interpretować w taki sposób, że notariusze wykonujący w Chorwacji kompetencje powierzone im przez prawo krajowe w ramach postępowań egzekucyjnych prowadzonych na podstawie „dokumentów autentycznych”, w których wierzycielami są osoby prawne z siedzibą w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, nie są objęci zakresem znaczeniowym pojęcia „sądu” w rozumieniu rzeczzonego rozporządzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 2 maja 2019 r. — D.J./Radiotelevizija Slovenija

(Sprawa C-344/19)

(2019/C 263/35)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: D.J.

Strona przeciwna: Radiotelevizija Slovenija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 dyrektywy 2003/88 (¹) należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak będące przedmiotem niniejszego postępowania za czas pracy uznaje się stałą gotowość do pracy, podczas której pracownik wykonujący swoją pracę w radio-telewizyjnym centrum nadawczym, w okresie, w którym jest wolny od pracy (gdy jego fizyczna obecność w miejscu pracy nie jest konieczna), musi być osiągalny na wezwanie i, jeśli to konieczne, stawiać się w miejscu pracy w ciągu jednej godziny?

- 2) Czy w okolicznościach takich jak będące przedmiotem niniejszego postępowania fakt, iż pracownik przebywa w mieszkaniu przydzielonym w miejscu, w którym wykonuje on swoją pracę (w radiowo-telewizyjnym centrum nadawczym), gdyż cechy geograficzne tego miejsca uniemożliwiają (lub utrudniają) powrót do domu każdego dnia („zejście do doliny”), ma wpływ na definicję charakteru stałej gotowości do pracy?
- 3) Czy odpowiedź na dwa powyższe pytania powinna być inna, w przypadku gdy chodzi o miejsce, w którym możliwości spędzania czasu wolnego są ograniczone ze względu na cechy geograficzne miejsca lub w którym pracownik ma większe ograniczenia w dysponowaniu własnym czasem wolnym i skupieniu się na swoich sprawach (w porównaniu z pobytem w domu)?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 2 maja 2019 r. — Bundeszentralamt für Steuern/Y-GmbH

(Sprawa C-346/19)

(2019/C 263/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundeszentralamt für Steuern

Strona przeciwna: Y-GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 8 ust. 2 lit. d) dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej (¹), przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE (²), podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, zgodnie z którym we wniosku o zwrot dla każdego państwa członkowskiego zwrotu i dla każdej faktury należy podać między innymi numer faktury, należy dokonywać w taki sposób, że wystarczające jest również podanie numeru referencyjnego faktury, który widnieje na fakturze i stanowi dodatkowe kryterium porządkowe oprócz numeru faktury?
2. W przypadku udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej: czy wniosek o zwrot, w którym zamiast numeru faktury podany został numer referencyjny faktury, uznaje się za formalnie kompletny i złożony w terminie w rozumieniu art. 15 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2008/9/WE?
3. Czy przy udzielaniu odpowiedzi na pytanie drugie należy uwzględnić, że podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim zwrotu, z perspektywy rozsądnego wnioskodawcy z uwagi na ukształtowanie portalu elektronicznego w państwie siedziby i formularza państwa członkowskiego zwrotu mógł zakładać, że dla prawidłowego, a w każdym razie formalnie kompletnego i terminowego złożenia wniosku wystarczające jest wpisanie innego numeru porządkowego niż numer faktury, aby umożliwić przyporządkowanie faktury, której dotyczy wniosek?

(¹) Dz.U. 2008, L 44, s. 23.

(²) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (Słowenia) w dniu 8 maja 2019 r. — Ministrstvo za notranje zadeve/Tax-Fin-Lex d.o.o.

(Sprawa C-367/19)

(2019/C 263/37)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil

Strony w postępowaniu głównym

Instytucja zamawiająca: Ministrstvo za notranje zadeve

Strona wnosząca odwołanie: Tax-Fin-Lex d.o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zachodzi „odpłatność stosunku umownego” jako element zamówienia publicznego w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/24 (¹), w przypadku gdy instytucja zamawiająca nie jest wprawdzie zobowiązana do żadnego świadczenia wzajemnego, ale wykonawca, poprzez wykonanie zamówienia, uzyskuje dostęp do nowego rynku i referencji?
- 2) Czy jest możliwe lub konieczne dokonanie wykładni art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/24 w taki sposób, że stanowi on podstawę do odrzucenia oferty o cenie równej 0 EUR?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 29 maja 2019 r. — Maksu- ja Tolliamet/Heavyinstall OÜ

(Sprawa C-420/19)

(2019/C 263/38)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Maksu- ja Tolliamet

Zainteresowany: Heavyinstall OÜ

Pytania prejudycjalne

Czy art. 16 dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, które otrzymało wniosek o podjęcie środków zabezpieczających, rozstrzygając w sprawie tego wniosku na podstawie prawa krajowego (co sąd współpracujący może uczynić zgodnie z art. 16 zdanie pierwsze), jest związany stanowiskiem sądu państwa siedziby wnioskodawcy w odniesieniu do konieczności i możliwości podjęcia środków zabezpieczających, jeżeli sądowi przedłożono dokument zawierający to stanowisko [art. 16 (ust. 1) akapit drugi zdanie ostatnie, zgodnie z którym dokument ten nie podlega żadnemu zatwierdzeniu, uzupełnieniu ani zastąpieniu we współpracującym państwie członkowskim]?

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 84, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 kwietnia 2019 r.
w sprawie T-492/15, Deutsche Lufthansa AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 13 czerwca 2019 r.
przez Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-453/19 P)

(2019/C 263/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Deutsche Lufthansa AG (przedstawiciel: adwokat A. Martin-Ehlers)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Land Rheinland-Pfalz, Ryanair DAC

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że skarga była dopuszczalna i zasadna w zakresie, w jakim skarżąca zakwestionowała środek nr 12 (wpłata na poczet rezerwy kapitałowej FFHG ⁽¹⁾), co uzasadniła tym, że dzięki temu środkowi została sfinansowana pomoc operacyjna na rzecz FFHG;
- uchylenie w pozostałym zakresie wyroku Sądu z dnia 12 kwietnia 2019 r. w sprawie T-492/15;
- uwzględnienie wysuniętego w pierwszej instancji żądania i stwierdzenie nieważności leżącej u jego podstaw decyzji Komisji SA.21121 z dnia 1 października 2014 r. ⁽²⁾ (z wyjątkiem środka nr 12 w zakresie, w jakim został on wykorzystany do wypłaty pomocy operacyjnej dla FFHG);

- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania, i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w swoim odwołaniu zasadniczo następujące zarzuty:

Pomoc indywidualna, w odniesieniu do której zostało wszczęte postępowanie wyjaśniające:

- Sporna decyzja dotyczyła skarżącej indywidualnie już zgodnie z wyrokiem COFAZ ⁽³⁾, w związku z czym miała ona czynną legitymację procesową. Wynika to stąd, że Komisja pominęła istotne okoliczności faktyczne i dodatkowe korzyści, mimo że skarżąca poinformowała ją o tych środkach. Komisja naruszyła tym samym uprawnienia procesowe skarżącej.
- Gdyby zastosowanie miało znaleźć tzw. orzecznictwo Mory ⁽⁴⁾, to pomocniczo powinna zostać zastosowana pierwsza część alternatywy. Wskutek naruszenia uprawnień procesowych skarżącej nie można uznać, że Komisja przeprowadziła należyte postępowanie wyjaśniające. Także w tym wypadku sporna decyzja dotyczyła skarżącej indywidualnie, i tym samym miała ona czynną legitymację procesową.
- Zgodnie z żądaniem ewentualnym skarga powinna zostać uznana za dopuszczalną także wtedy, gdyby zastosowanie znalazła druga część alternatywy tzw. orzecznictwa Mory, zgodnie z którą skarżąca powinna wykazać, że jej pozycja na rynku zostaje istotnie naruszona wskutek pomocy. W tym przypadku następuje bowiem odwrócenie ciężaru dowodu, a przynajmniej zmniejszenie ciężaru dowodu na rzecz skarżącej, ponieważ Komisja arbitralnie przemilczała znane jej istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności faktyczne. Jedynie posiłkowo należy stwierdzić, że skarżąca faktycznie wykazała, iż jej pozycja na rynku została istotnie naruszona. Odmienne ocena prawna Sądu nie uwzględnia orzecznictwa Trybunału i opiera się na błędnej z prawnego punktu widzenia analizie rynku właściwego. Wnosząca odwołanie uważa w tym względzie, że Sąd przeinaczył i skrócił dokonane przez skarżącą, jak również przez Komisję przedstawienie okoliczności faktycznych, zmienił treść zaskarżonej decyzji i naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu.

System pomocy:

- Także w kontekście systemu pomocy wnosząca odwołanie uważa, że skarga powinna być zostać uznana za dopuszczalną na podstawie wyroku Montessori ⁽⁵⁾.

Pomoc indywidualna, która nie była przedmiotem postępowania wyjaśniającego:

- W przypadku indywidualnej pomocy, która nie była przedmiotem postępowania wyjaśniającego, wnosząca odwołanie uważa, że skarga powinna być w każdym razie zostać uznana za dopuszczalną zgodnie z pierwszą częścią alternatywy przedstawionej w orzecznictwie Mory, dlatego że Komisja nie wszczęła w tym względzie pogłębionego postępowania wyjaśniającego.

⁽¹⁾ Flughafen Frankfurt-Hahn GmbH.

⁽²⁾ Decyzja (UE) 2016/789 w sprawie pomocy państwa SA.21121 (C 29/2008) (ex NN 54/07) wdrożonej przez Niemcy, dotyczącej finansowania portu lotniczego Frankfurt-Hahn oraz stosunków finansowych między tym portem lotniczym a Ryanair (Dz.U. 2016, L 134, s. 46).

⁽³⁾ Wyrok Trybunału z dnia 12 lipca 1990 r., Société Cdf Chimie azote et fertilisants SA i Société chimique de la Grande Paroisse (SCGP) SA/Komisja (C-169/84, EU:C:1990:301).

⁽⁴⁾ Wyrok Trybunału z dnia 17 września 2015 r., Mory SA i in./Komisja Europejska (C-33/14 P, EU:C:2015:609).

⁽⁵⁾ Wyrok Trybunału z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori Srl i in. (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydane w dniu 4 kwietnia 2019 r. w sprawie T-108/17,
ClientEarth/Komisja, wniesione w dniu 14 czerwca 2019 r. przez ClientEarth**

(Sprawa C-458/19 P)

(2019/C 263/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: ClientEarth (przedstawiciel: A. Jones, barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-108/17;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; lub, tytułem żądania ewentualnego,
- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-108/17; oraz
- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i zasadną oraz stwierdzenie w konsekwencji nieważności zaskarżonej decyzji; a w każdym wypadku
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów, zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Naruszenie prawa poprzez uznanie, że skarga wniesiona do Sądu „może dotyczyć jedynie zgodności z prawem decyzji w sprawie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, a nie wystarczającego lub niewystarczającego charakteru wniosku o udzielenie zezwolenia” oraz że „zarzuty i argumenty wniesione do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie oddalenia wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej mogą zostać uznane za dopuszczalne jedynie w zakresie, w jakim zarzuty te i argumenty zostały już podniesione przez stronę skarżącą we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej”, a także poprzez odrzucenie na tej podstawie jako niedopuszczalnych niektórych części skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez wnoszącą odwołanie.

Zarzut drugi: Naruszenie prawa poprzez zastosowanie zbyt wysokich standardów dowodowych w odniesieniu do organizacji pozarządowych (NGO), które podejmują działania na podstawie art. 10 i 12 rozporządzenia z Aarhus (¹).

Zarzut trzeci: Naruszenie prawa poprzez orzeczenie, że ograniczenie produkowanej lub wykorzystywanej ilości pierwotnej SVHC (²) poprzez zastosowanie zamiast niej wtórnej wersji SVHC może stanowić funkcję zgodną z rozporządzeniem REACH (³) i podstawę odpowiedniej analizy rozwiązań alternatywnych.

Zarzut czwarty: Naruszenie prawa poprzez uznanie oceny zgodności przewidzianej w art. 60 ust. 7 rozporządzenia REACH za czysto formalną, nie wymagając sprawdzenia, czy informacje dostarczone przez wnioskodawcę rzeczywiście spełniają wymogi art. 62 i załącznika I.

Zarzut piąty: Naruszenie prawa poprzez interpretację art. 60 ust. 4 w ten sposób, że pozwala on na ustalenie równowagi między ryzykiem a korzyściami bez posiadania informacji dotyczących ryzyka, które spełnia wymogi załącznika I.

Zarzut szósty: Naruszenie prawa poprzez orzeczenie, że „w świetle art. 60 ust. 2 i art. 62 ust. 4 lit. d) rozporządzenia nr 1907/2006 należy stwierdzić, że jedynie dane odnoszące się do swoistych właściwości substancji, które zostały włączone do załącznika XIV do rozporządzenia nr 1907/2006, są istotne dla oceny ryzyka, o której mowa w art. 60 ust. 4 zdanie pierwsze”.

Zarzut siódmy: Naruszenie prawa przez Sąd przy wykładni zasady ostrożności.

-
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).
- (²) Substance of very high concern (substancja wzbudzająca szczególnie duże obawy).
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 kwietnia 2019 r. w sprawie T-371/17,
Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, wniesione w dniu 18 czerwca 2019 r. przez Qualcomm, Inc.,
Qualcomm Europe, Inc.**

(Sprawa C-466/19 P)

(2019/C 263/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Qualcomm, Inc., Qualcomm Europe, Inc. (przedstawiciele: M. Pinto de Lemos Fermiano Rato, advogado, M. Davilla, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 2258 final z dnia 31 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (¹) [sprawa AT.39711 — Qualcomm (drapieżne ceny)] (zwaną dalej „decyzją”);
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości oraz przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd nie odniósł się do argumentów podniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzut drugi: stwierdzenie, że decyzja została wystarczająco uzasadniona, opiera się na oczywistych błędach dotyczących okoliczności faktycznych i oczywistych naruszeniach prawa oraz na niewystarczającym uzasadnieniu.

Zarzut trzeci: stwierdzenie, że informacje, których zażądano w decyzji, były niezbędne, opiera się na oczywistych naruszeniach prawa i oczywistych błędach dotyczących okoliczności faktycznych, na przeinaczeniu dowodów, na niewystarczającym uzasadnieniu oraz na nieuwzględnieniu wszystkich istotnych dowodów.

Zarzut czwarty: stwierdzenie, że informacje, których zażądano w decyzji, były proporcjonalne, opiera się na oczywistych błędach dotyczących okoliczności faktycznych, na przeinaczeniu dowodów oraz na niewystarczającym uzasadnieniu.

Zarzut piąty: Sąd błędnie zastosował zasady dotyczące ciężaru dowodu w odniesieniu do podnoszonych naruszeń art. 102 TFUE.

Zarzut szósty: Sąd dokonał ustaleń, które naruszają prawo do odmowy składania obciążających wyjaśnień we własnej sprawie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. — Frank/Komisja

(Sprawa T-478/16) ⁽¹⁾

(Badania i rozwój technologiczny — Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014 — 2020) — Zaproszenia do składania wniosków i powiązane działania przewidziane w programie pracy ERBN na rok 2016 — Decyzja ERCEA w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o dotację ze względu na niekwalifikowalność — Skarga administracyjna do Komisji — Dorozumiana decyzja odmowna — Częściowa niedopuszczalność — Wyrażna decyzja odmowna — Prawo do skutecznej ochrony sądowej)

(2019/C 263/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Regine Frank (Bonn, Niemcy) (przedstawiciel: S. Conrad, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, L. Mantl i B. Conte, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie zmierzające do stwierdzenia, po pierwsze, nieważności decyzji Komisji z dnia 17 czerwca 2016 r., i po drugie, decyzji Komisji z dnia 16 września 2016 r. oddalających odpowiednio w sposób dorozumiany i wyraźny skargę administracyjną wniesioną przez skarżącą na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiającego statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. 2003, L 11, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 475 z 19.12.2016.

Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2019 r. — RV/Komisja**(Sprawa T-167/17) ⁽¹⁾**

(Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 42c regulaminu pracowniczego — Skierowanie na urlop w interesie służby — Automatyczne przeniesienie na emeryturę — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Częściowa niedopuszczalność — Zakres zastosowania aktu prawnego — Uwzględnienie z urzędu — Wykładnia literalna, kontekstualna i celowościowa)

(2019/C 263/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RV (przedstawiciele: początkowo J.N. Louis i N. de Montigny, następnie J.N. Louis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i D. Martin, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo J. Steele i D. Nessaf, następnie J. Steele i M. Rantala, wreszcie J. Steele i C. González Argüelles, pełnomocnicy) oraz Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2016 r. o skierowaniu skarżącego na urlop w interesie służby na podstawie art. 42c Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i równocześnie o automatycznym przeniesieniu na emeryturę na podstawie akapitu piątego tego przepisu.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 grudnia 2016 r., na podstawie której RV został skierowany na urlop w interesie służby i równocześnie automatycznie przeniesiony na emeryturę.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona.
- 3) Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez RV, w tym koszty postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — CC/Parlament**(Sprawa T-248/17 RENV) ⁽¹⁾****(Odpowiedzialność — Służba publiczna — Zatrudnienie — Konkurs otwarty EUR/A/151/98 — Błędy popełnione przez Parlament Europejski przy zarządzaniu listą rezerwy kadrowej — Szkoda majątkowa)**

(2019/C 263/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CC (przedstawiciele: adwokaci G. Maximini i C. Hölzer)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker i E. Despotopoulou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 270 TFUE, naprawienia szkody, jaką skarżąca miała ponieść ze względu na różne błędy popełnione przez Parlament przy zarządzaniu listą rezerwy kadrowej konkursu otwartego EUR/A/151/98.

Sentencja

- 1) Zasądza się od Parlamentu Europejskiego na rzecz CC kwotę 60 00 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 133 z 5.5.2012 r. (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygn. F-9/12 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. — TO/EEA**(Sprawa T-462/17) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Personel kontraktowy — Umowa na czas określony — Zwolnienie z pracy w trakcie zwolnienia chorobowego — Artykuł 16 WZIP — Artykuł 48 lit. b) WZIP — Artykuł 26 regulaminu pracowniczego — Przetwarzanie danych osobowych — Artykuł 84 WZIP — Mobbing)**

(2019/C 263/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: TO (przedstawiciel: adwokat N. Lhoëst)

Strona pozwana: Europejska Agencja Środowiska (przedstawiciele: O. Cornu, pełnomocnik, wspierany przez adwokata B. Wägenbaura)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo D. Nessaf i J. Van Pottelberge, następnie J. Van Pottelberge i J. Steele, pełnomocnicy) i Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE mająca na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności w pierwszej kolejności decyzji z dnia 22 września 2016 r., mocą której dyrektor wykonawczy EEA rozwiązał ze skarżącą stosunek pracy w charakterze pracownika kontraktowego, a w drugiej kolejności — decyzji z dnia 20 kwietnia 2017 r., mocą której dyrektor oddalił zażalenie skarżącej na decyzję z dnia 22 września 2016 r., oraz po drugie, naprawienie szkody, jaką skarżąca miała w swej ocenie ponieść.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 22 września 2016 r., mocą której dyrektor wykonawczy Europejskiej Agencji Środowiska (EEA) rozwiązał z TO stosunek pracy w charakterze pracownika kontraktowego.
- 2) EEA wypłaci TO kwotę odpowiadającą miesięcznemu wynagrodzeniu z tytułu wypowiedzenia oraz jedną trzecią wynagrodzenia podstawowego za każdy zakończony miesiąc okresu próbnego, po odliczeniu odpawy, którą TO już otrzymała.
- 3) EEA wypłaci TO kwotę 6 000 EUR.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) EEA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez TO.
- 6) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2019 r. — EOS Deutscher Inkasso-Dienst/EUIPO — IOS Finance EFC (IOS FINANCE)

(Sprawa T-583/17) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego IOS FINANCE — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy EOS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001])

(2019/C 263/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EOS Deutscher Inkasso-Dienst GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Sorg)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: IOS Finance EFC, SA (Barcelona, Hiszpania)
(przedstawiciel: adwokat J.L. Rivas Zurdo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 czerwca 2017 r. (sprawa R 2262/2016-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między EOS Deutscher Inkasso-Dienst a IOS Finance EFC.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) EOS Deutscher Inkasso-Dienst GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 338 z 9.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Visi/one/EUIPO — EasyFix (Plakietka informacyjna dla pojazdów)

(Sprawa T-74/18) (¹)

(Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający plakietkę informacyjną dla pojazdów — Wcześniejszy wzór — Dowód ujawnienia — Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Podstawa unieważnienia — Brak indywidualnego charakteru — Poinformowany użytkownik — Stopień swobody twórcy — Brak odmiennego całościowego wrażenia — Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002)

(2019/C 263/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Visi/one GmbH (Remscheid, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Bourree i M. Bartz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Hanne i D. Walicka, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: EasyFix GmbH (Wiedeń, Austria)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 grudnia 2017 r. (sprawa R 1424/2016-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między EasyFix a Visi/one.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Visi/one GmbH i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — MPM-Quality/EUIPO — Elton Hodinářská (MANUFACTURE PRIM 1949)

(Sprawa T-75/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy MANUFACTURE PRIM 1949 — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Obowiązek uzasadnienia)

(2019/C 263/48)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: MPM-Quality v.o.s. (Frydek-Mistek, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat M. Kyjovský)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Elton Hodinářská a.s. (Nowe Miasto nad Metują, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat T. Matoušek)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 grudnia 2017 r. (sprawa 556/2017-4), dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między MPM-QUALITY a ELTON hodinářská.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) MPM-QUALITY v.o.s. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) ELTON hodinářská a.s. pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 122 z 26.3.2018.

Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. — De Esteban Alonso/Komisja**(Sprawa T-138/18) ⁽¹⁾**

(Służba publiczna — Byli urzędnicy — Dochodzenie OLAF-u — Sprawa „Eurostat” — Przekazanie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacji o faktach mogących być przedmiotem postępowania karnego — Brak uprzedniego poinformowania urzędników, których sprawa może dotyczyć — Szkody, jakie miały zostać poniesione w wyniku zachowania OLAF-u i Komisji w trakcie postępowania — Krzywda moralna, krzywda fizyczna i szkoda majątkowa)

(2019/C 263/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fernando De Esteban Alonso (Saint-Martin-de-Seignanx, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Huglo)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Striani i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie naprawienia krzywd moralnych, krzywd fizycznych i szkód majątkowych, jakich skarżący w swoim przekonaniu doznał.

Sentencja

- 1) Komisja Europejska zapłaci Fernandowi De Estebanowi Alonsowi kwotę 62 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za poniesioną przez niego krzywdę moralną.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja pokryje własne koszty oraz koszty poniesione przez F. De Estebana Alonsa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2019 r. — Biedermann Technologies/EUIPO (Compliant Constructs)**(Sprawa T-291/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Compliant Constructs — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 263/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Biedermann Technologies GmbH & Co. KG (Donaueschingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Jacob)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: W. Schramek i M. Fischer, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 marca 2018 r. (sprawa R 1626/2017-4), dotyczącą wniosku o rejestrację oznaczenia słownego Compliant Constructs jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Biedermann Technologies GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2019 r. — Advance Magazine Publishers/EUIPO — Enovation Brands (VOGUE)

(Sprawa T-346/18) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego VOGUE — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VOGA — Zawieszenie postępowania administracyjnego — Zasada 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 71 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625] — Zasada 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95)

(2019/C 263/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advance Magazine Publishers, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: T. Alkin, barrister, i N. Hine, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Enovation Brands, Inc. (Aventura, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat R. Almaraz Palmero)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 marca 2018 r. (sprawa R 259/2017-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Enovation Brands a Advance Magazine Publishers.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 27 marca 2018 r. (sprawa R 259/2017-4).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Advance Magazine Publishers, Inc.
- 3) Enovation Brands, Inc. pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Luz Saúde/EUIPO — Clínica La Luz (HOSPITAL DA LUZ)

(Sprawa T-357/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego HOSPITAL DA LUZ — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy clínica LALUZ — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 263/52)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Luz Saúde, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci G. Gentil Anastácio, P. Guerra e Andrade, M. Barros Silva i G. Moreira Rato)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo, I. Ribeiro da Cunha i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Clínica La Luz, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Temiño Cenicerós)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 kwietnia 2018 r. (sprawa 2084/2017-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Clínica La Luz a Luz Saúde.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Luz Saúde, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Innocenti/EUIPO — Gemelli (Innocenti)**(Sprawa T-392/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Innocenti — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy i INNOCENTI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 263/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Innocenti SA (Lugano, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat N. Ferretti)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Filippo Gemelli (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: początkowo C. Renna, następnie F. Canu, adwokaci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 kwietnia 2018 r. (sprawa R 2336/2010-5), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między F. Gemellim a Innocenti.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Innocenti SA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione w niniejszym postępowaniu przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) oraz przez Filippa Gemellogo.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 13.8.2018.

Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Pielczyk/EUIPO — Thalgo TCH (DERM/EPIL SUGAR EPIL SYSTEM)**(Sprawa T-398/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy DERM/EPIL sugar epil system — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy dermépil — Względna podstawa odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 64 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] — Porównanie towarów)

(2019/C 263/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Radosław Pielczyk (Klijndijk, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat K. Kielar)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: H. O'Neill i K. Kompari, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Thalgo TCH (Roquebrune-sur-Argens, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Bercial Arias)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 kwietnia 2018 r. (sprawy połączone R 979/2017-4 i R 1070/2017-4), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Thalgo TCH a R. Pielczykiem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Radosław Pielczyk zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 285 z 13.8.2018.

Wyrok Sądu z dnia 6 czerwca 2019 r. — Ortlieb Sportartikel GmbH/EUIPO (Przedstawienie ośmiokątnego wielokąta)

(Sprawa T-449/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego ośmiokątny wielokąt — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 263/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ortlieb Sportartikel GmbH (Heilsbronn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Wulff i K. Schmidt-Hern)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 kwietnia 2018 r. (sprawa R 1634/2017-1), dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego ośmiokątny wielokąt jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ortlieb Sportartikel GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 311 z 3.9.2018.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2019 r. — VK/Rada**(Sprawa T-151/18)**

(2019/C 263/56)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* VK (przedstawiciel: K. Lara, adwokat)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/141 z dnia 29 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2018, L 25, s. 38) oraz decyzji Rady (WPZiB) 2019/135 z dnia 28 stycznia 2019 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2019, L 25, s. 23) w zakresie, w jakim decyzje te dotyczą skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 31, 46 i 55 Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji. Skarżący podnosi w tym względzie, że zgodnie z tymi postanowieniami podstawą zastosowania środka dotyczącego zabezpieczenia i konfiskaty musi być albo decyzja wydana przez wzywające państwo stronę, albo przedstawienie istotnych okoliczności faktycznych przez to wzywające państwo wraz z opisem wymaganych środków. Tymczasem zdaniem skarżącego środki ograniczające zostały nałożone i były przedłużane bez choćby skrótowego przedstawienia okoliczności faktycznych zarzucanych mu okoliczności faktycznych. Co więcej, Tunezja nie wnosi o utrzymanie zakwestionowanych środków ograniczających.
2. Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu Rady w ocenie, gdy uznała ona, że nie była zobowiązana do uwzględnienia okoliczności i argumentów przedstawionych przez skarżącego ani do przeprowadzenia dodatkowej weryfikacji u organów tunezyjskich, podczas gdy wspomniane okoliczności i argumenty wzbudzały uzasadnione wątpliwości dotyczące wiarygodności przekazanych informacji.
3. Zarzut trzeci dotyczy nadużycia władzy przez Radę w zakresie, w jakim sprzyja ona organom tunezyjskim, które mają wyłącznie na celu uzasadnienie bezprawnej grabieży mienia skarżącego, przy czym nie ma on możliwości obrony i odwołania.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2019 r. — AMVAC Netherlands/Komisja**(Sprawa T-317/19)**

(2019/C 263/57)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: AMVAC Netherlands BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu, M. Grunchar i S. Englebert)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/344 z dnia 28 lutego 2019 r. ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący wydania zaskarżonego rozporządzenia w następstwie oczywistego błędu w ocenie.
2. Zarzut drugi, dotyczący wydania zaskarżonego rozporządzenia w postępowaniu, w toku którego prawo do obrony skarżącej nie było poszanowane.
3. Zarzut trzeci, dotyczący wydania zaskarżonego rozporządzenia z naruszeniem zasady pewności prawa.
4. Zarzut czwarty, dotyczący wydania zaskarżonego rozporządzenia z naruszeniem zasady proporcjonalności.
5. Zarzut piąty, dotyczący wydania zaskarżonego rozporządzenia z naruszeniem zasady ostrożności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/344 z dnia 28 lutego 2019 r. w sprawie nieodnowienia zatwierdzenia substancji czynnej etoprosfos, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2019, L 62, s. 7).

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2019 r. — UE/Komisja**(Sprawa T-338/19)**

(2019/C 263/58)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: UE (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 sierpnia 2018 r. oddalającej wniosek skarżącego o uznanie choroby zawodowej;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 marca 2019 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 5 listopada 2018 r.;
- zasądzenie zwrotu poniesionych przez skarżącego kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w interpretacji zasadności okresu, w którym złożono wniosek w sprawie choroby zawodowej.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Santini/Parlament

(Sprawa T-345/16)

(2019/C 263/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giacomo Santini (Trydent, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;

- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zastrzeżenia kompetencji Prezydium Parlamentu Europejskiego.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ponownego obliczenia europejskiego świadczenia emerytalnego, ponieważ zostało ono dokonane jednostronnie i w sposób retroaktywny oraz stały w oparciu o deklarowane (nieistniejące) automatyczne stosowanie uchwały nr 14/2018 izby deputowanych (Włochy), w braku wcześniejszej odnośnej decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego, dla którego zastrzeżone są wszelkie kompetencje w tej dziedzinie (art. 25 wewnętrznego regulaminu Parlamentu Europejskiego).

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia wewnętrznych uregulowań Parlamentu Europejskiego.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ponownego obliczenia europejskiego świadczenia emerytalnego, ponieważ narusza ono art. 1 załącznika III do Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącego wydatków i diet obowiązującego przed 2009 r. Po zakończeniu mandatu posła do Parlamentu Europejskiego jego sytuacja w zakresie zabezpieczenia społecznego była ustalana na warunkach przewidzianych wówczas w odniesieniu do włoskich parlamentarzystów krajowych. Ewentualne zmiany tych warunków, wprowadzone po latach, nie mogą ze skutkiem wstecznym wpływać na sytuację już określoną i rozstrzygniętą przez Parlament Europejski na warunkach obowiązujących w chwili nabycia prawa, ponieważ Izba Deputowanych (Włochy) nie ma już od tego momentu żadnej władzy w tym zakresie.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 28 statutu posła.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ponownego obliczenia europejskiego świadczenia emerytalnego, ponieważ narusza ono art. 28 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego oraz art. 75 i 76 odpowiednich przepisów wykonawczych, zgodnie z którymi prawa nabyte przed wejściem w życie nowego statutu stanowią prawa nabyte ostatecznie i będą honorowane na warunkach wówczas przewidzianych. Zdaniem skarżącego owe klauzule ochronne nie mogą zostać uchylone, zwłaszcza przez zwykłą uchwałę prezydium izby deputowanych (Włochy) mającą charakter retroaktywny i stały, pod rygorem ich naruszenia, a także naruszenia uzasadnionych oczekiwań podmiotów zainteresowanych, że ich świadczenia emerytalne i ich wysokość nie zostaną zmienione na gorsze, szczególnie jeżeli środek ten jest retroaktywny i wynika z zastosowania odmiennego systemu obliczeń wprowadzonego arbitralnie i retroaktywnie.

4. Zarzut czwarty dotyczy dotkliwego charakteru obniżenia i naruszenia zasad legalności, niedziałania prawa wstecz i niedyskryminacji.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ponownego obliczenia europejskiego świadczenia emerytalnego, ponieważ ma ono charakter dotkliwy i dyskryminujący w stosunku do tylko jednej kategorii osób (byłych posłów włoskich) i stanowi środek czyisto symboliczny, o znaczeniu politycznym niezwiązanym z obiektywnymi celami oszczędnościowymi; ponieważ ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego dokonane wstecznie na odmiennych zasadach i ze skutkiem stałym powoduje nieuzasadnione nierówne traktowanie w stosunku do byłych posłów do Parlamentu Europejskiego z innych państw członkowskich, a także do posłów do Parlamentu Europejskiego wybranych po 2009 r. oraz w stosunku do wszystkich innych obywateli w ogólności, wobec których nie jest stosowane tego rodzaju obniżenie.

5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 1 protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Zdaniem skarżącego świadczenie emerytalne jest świadczeniem ekonomicznym stanowiącym część indywidualnych aktywów parlamentarzystów, którzy je otrzymują i spełnili warunki jego otrzymywania. Jego nagłe obniżenie, szczególnie kiedy wynika z ponownego obliczenia świadczenia dokonanego retroaktywnie na podstawie różnych kryteriów wypłacania określonych jednostronnie przez izbę deputowanych (Włochy), jest tożsame z opodatkowaniem indywidualnego majątku posłów, które — jako takie — może być przewidziane jedynie ustawą, a w każdym razie powinno być uzasadnione szczególnym interesem publicznym, który w niniejszym przypadku nie został przywołany i który zresztą nie istnieje, zważywszy że owo ponowne określenie świadczenia emerytalnego nie zapewnia żadnych rzeczywistych oszczędności.

6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i ochrony praw nabytych.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ze względu na oczywiste naruszenie zasad pewności norm i stosunków, a także uzasadnionych oczekiwań i ochrony praw nabytych. Jego zdaniem ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego jest retroaktywne, ponieważ narzuca wstecznie odmienną metodologię określania świadczenia powodującą znaczne obniżenie jego wysokości (w niniejszym przypadku o 50 %), ostateczne i stałe, chociaż beneficjent nabył do niego uprawnienie długo przed przyjęciem wspomnianej uchwały. W ten sposób zdradzone zostają naturalne i uzasadnione oczekiwania świadczeniobiorców dotyczące skuteczności i stabilności w czasie świadczenia emerytalnego w braku jakiegokolwiek powodu mogącego uzasadniać taki radykalny i stały skutek w odniesieniu do sytuacji dawno już zaistniałych i zamkniętych.

7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia zasad racjonalności, równego traktowania, niedyskryminacji i solidarności.

Strona skarżąca podnosi bezprawność środka, ponieważ został on przyjęty bez uzasadnienia jego powodów i celów, z przekroczeniem granic wyjątkowości i wyrażenia zgody, co prowadzi do jawnej sprzeczności z zasadą równości i racjonalności.

8. Zarzut ósmy dotyczy innych powodów naruszenia zasad racjonalności, proporcjonalności, równego traktowania, niedyskryminacji i solidarności

Strona podnosi bezprawność środka, ponieważ jest on niezgodny z zasadami racjonalności, proporcjonalności, solidarności, równego traktowania, a ponadto: 1) narzuca retroaktywnie system składkowy podmiotom, którym świadczenie zostało przyznane na długo przed uchwałą izby deputowanych (Włochy) nr 14/2018, jeśli nie przed wejściem w życie systemu składkowego w wyniku tak zwanej reformy Dini (1996 r.); 2) zmienia status prawny składek pobieranych od byłego posła, nie wspominając nic o podatkach bezpośrednich potrącanych przez Izbę jako podatek zastępczy; 3) narzuca retroaktywne stosowania systemu składkowego, który nie ma w sobie nic składkowego zarówno jeśli chodzi o zasady, jak i o cele; 4) stanowi nieracjonalne i błędne zastosowanie współczynników transformacji i kryteriów rachunku prawdopodobieństwa, odnosząc je do już znanej przeszłości, nie zaś do przyszłości; 5) wyraża jasną wolę zrównania świadczeń emerytalnych i świadczeń socjalnych pracowników sektora prywatnego, podczas gdy w rzeczywistości chodzi o uposażenia mające różny charakter.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Ceravolo/Parlament

(Sprawa T-346/19)

(2019/C 263/60)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Domenico Ceravolo (Noventa Padovana, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Enrico Falqui/Parlament

(Sprawa T-347/19)

(2019/C 263/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Enrico Falqui (Florencja, Włochy) (przedstawiciele: F. Sorrentino i A. Sandulli, avvocati)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej noty i o zobowiązanie Parlamentu do wypłacenia mu kwot niesłusznie wstrzymanych do czasu wydania wyroku.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko nocie Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego nr D (2019) 14406 z dnia 11 kwietnia 2019 r. dotyczącej ponownego ustalenia świadczenia emerytalnego przysługującego skarżącemu jako byłemu posłowi do Parlamentu Europejskiego.

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego.

— W tym względzie skarżący podnosi, że ponieważ zgodnie z art. 75 ust. 2 decyzji z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego prawa emerytalne uzyskane przed dniem wejścia w życie Statutu „stanowią prawa nabyte”, wcześniejsze odesłanie do uregulowania krajowego przewidziane w tak zwanych przepisach ZKDP należy rozumieć jako odesłanie bezpośrednie (do uregulowania obowiązującego w danym momencie), zaś prawa emerytalne byłych posłów do parlamentu Europejskiego uzyskane przed wejściem w życie Statutu są niezienne na mocy powyższych uregulowań.

2. Zarzut drugi dotyczy braku niezastosowania przez Parlament Europejski nieważnego uregulowania krajowego.

— W tym względzie skarżący podnosi, że uregulowanie wprowadzone uchwałą prezydium włoskiej izby deputowanych nr 14/2018 jest — w stosunku do samego włoskiego porządku prawnego — nieważne.

— Izba twierdzi bowiem, że ponownie obliczyła oczekiwaną długość życia byłych posłów, stosując tak zwany system składkowy również w odniesieniu do kwoty świadczenia uzyskanej w okresach przed 2012 r., która wszystkim osobom zatrudnionym w sektorze publicznym i prywatnym jest wypłacana w systemie proporcjonalnym, a nawet w odniesieniu do okresów przed 1996 r., która wszystkim osobom zatrudnionym w sektorze publicznym i prywatnym jest wypłacana w systemie stałego wynagrodzenia. W celu wstecznego stosowania systemu składkowego również w odniesieniu do okresów, kiedy nie istniał on we Włoszech, przyjęła system zniekształcony, nieracjonalny i pozbawiony podstaw aktuarialnych.

— Zdaniem skarżącego przedmiotowa reforma jest ponadto niezgodna z prawem, ponieważ system emerytalny posłów powinien być regulowany, przynajmniej w kwestiach fundamentalnych, ustawą, nie zaś wewnętrznym regulaminem.

— Ponadto reforma ta narusza uzasadnione oczekiwania byłych posłów co do stabilności ich świadczeń emerytalnych, wbrew zasadzie ochrony uzasadnionych oczekiwań stanowiącej ogólną zasadę również włoskiego porządku prawnego.

3. Zarzut trzeci dotyczy niezgodnego z prawem zastosowania przez Parlament Europejski uregulowania krajowego sprzecznego z podstawowymi zasadami porządku prawnego Unii, a przede wszystkim z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, oraz naruszenia zasady pierwszeństwa prawa Unii.

— W tym względzie skarżący podnosi, że reforma systemu emerytalnego byłych posłów włoskich spowodowała ponowne ustalenie ex post wysokości należnego im świadczenia w sposób zupełnie nieprzewidywalny, bez podejścia stopniowego i bez odpowiednich klauzul ochronnych, i z tego względu bardzo poważnie narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, która należy do podstawowych zasad europejskiego porządku prawnego.

— Z tego względu wspomniana reforma nie powinna zostać przyjęta przez Parlament Europejski: zgodnie bowiem z ogólnymi zasadami regulującymi stosunki pomiędzy porządkami prawnymi przyjęcie norm jednego porządku prawnego przez inny poprzez odesłanie (elastyczne bądź bezpośrednie) ma wyraźne granice: odesłanie nie jest możliwe, jeżeli norma źródłowego porządku prawnego jest sprzeczna z podstawowymi zasadami docelowego porządku prawnego. Ponadto ze względu na pierwszeństwo prawa europejskiego — stanowiące kardynalną zasadę Unii — jeżeli uregulowanie krajowe jest sprzeczne z przepisem europejskim, nie stosuje się tego uregulowania, aby zapewnić jednolitą ochronę obywateli przez prawo europejskie na całym terytorium Unii.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Poggiolini/Parlament**(Sprawa T-348/19)**

(2019/C 263/62)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Danilo Poggiolini (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: F. Sorrentino i A. Sandulli, avvocati)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej noty i o zobowiązanie Parlamentu do wypłacenia mu kwot niesłusznie wstrzymanych do czasu wydania wyroku.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko notcie Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego nr D (2019) 14406 z dnia 11 kwietnia 2019 r. dotyczącej ponownego ustalenia świadczenia emerytalnego przysługującego skarżącemu jako byłemu posłowi do Parlamentu Europejskiego.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-347/19, Falqui/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2019 r. — Cypr/EUIPO — Filotas Bellas & Yios (Halloumi Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927)**(Sprawa T-351/19)**

(2019/C 263/63)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Cypryjska (przedstawiciel: S. Malynicz, QC, S. Baran, barrister, i V. Marsland, solicitor)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Filotas Bellas & Yios AE (Alexandrea Imathias, Grecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Halloumi χαλλούμι Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927 — zgłoszenie nr 12 172 276

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 kwietnia 2019 r. w sprawie R 2297/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w sprawie unieważnienia prawa do znaku.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Włochy/Komisja

(Sprawa T-357/19)

(2019/C 263/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato, i G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2019) 2652 final z dnia 3 kwietnia 2019 r., notyfikowanej w dniu 4 kwietnia 2019 r., zatwierdzającej „Grande Progetto Nazionale Banda Ultra Larga — Aree Bianche” (GPBUL) (wielki krajowy projekt łączy ultraszerokopasmowego — białe strefy) dla kosztów kwalifikowalnych w wysokości 941 022 670 EUR, w zakresie, w jakim wyklucza ona z wkładu EFRR wydatki poniesione przez beneficjenta z tytułu VAT, i stwierdzenie, że wydatki te powinny zostać uwzględnione we wkładzie; wreszcie — o obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013 ⁽¹⁾, ponieważ żaden z trzech powodów wykluczenia wydatków z tytułu VAT nie dotyczy sytuacji, kiedy możliwe jest odzyskanie VAT na podstawie przepisów krajowych dotyczących VAT.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia uregulowań dotyczących podatnika VAT (art. 9 i 13 dyrektywy 2006/112/WE ⁽²⁾) i organu podatkowego w zakresie VAT (art. 206 i 250 przywołanej dyrektywy), a także przestrzegania konstytucji krajowych i podstawowej struktury państw członkowskich (art. 4 ust. 2 TFUE) oraz art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013. W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że niezgodne z prawem jest uznanie VAT zapłaconego na wcześniejszym etapie przez MiSE (ministerstwo rozwoju gospodarczego, Włochy) jako beneficjenta wkładu EFRR za podlegający zwrotowi, ponieważ inne ministerstwo (ministerstwo finansów) pobrało te kwoty z tytułu wpływów podatkowych.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 9, 11, 13 i 28 dyrektywy 2006/112/WE. Zdaniem strony skarżącej okoliczność, że Infra-tel jest spółką wewnętrzną („in house”) MiSE (ministerstwa rozwoju gospodarczego, Włochy), nie wyklucza zafakturowania z VAT świadczeń dotyczących towarów i usług dokonywanych przez tę spółkę na rzecz ministerstwa.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 61 ust. 8 i art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013. Strona skarżąca podnosi, że przedmiotowy projekt jest współfinansowany przez EFRR tytułem pomocy państwa. Nie może być zatem uznany za projekt przynoszący dochody.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Daimler/Komisja

(Sprawa T-359/19)

(2019/C 263/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Wimmer, C. Arhold i G. Ollinger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej C(2019) 2359 wydanej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ⁽¹⁾, w szczególności na podstawie art. 8 ust. 5 akapit drugi, w dniu 3 kwietnia 2019 r. (zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim w art. 1 ust. 1 tej decyzji w związku z tabelami 1 i 2 załącznika I w rubrykach D podane są średnie indywidualne poziomy emisji CO₂, a w rubryce I oszczędności emisji CO₂ wynikające z innowacji ekologicznych, i
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 ⁽²⁾ w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 ⁽³⁾

Skarżąca zarzuca pozwanej, że ta naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 przez to, że w ramach doraźnej weryfikacji oszczędności CO₂ odstąpiła od zatwierdzonej metodologii testów, stosując niewłaściwy współczynnik Willansa.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011

Skarżąca zarzuca pozwanej, że ta naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ w ramach metodologii testów, którą zastosowała do doraźnej weryfikacji, nie przeprowadziła wymaganego specyficznego kondycjonowania wstępnego.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011

Skarżąca zarzuca pozwanej, że ta naruszyła art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ nakazała nie uwzględniać ekoinnowacji za poprzedzający rok 2017, mimo że przepis ten wyraźnie zezwala na podjęcie tylko jednej decyzji o nieuwzględnieniu na kolejny rok kalendarzowy.

4. Zarzut czwarty: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąca zarzuca pozwanej, że ta naruszyła jej prawo do bycia wysłuchanym zgodnie z wymogami wynikającymi z ogólnej zasady poszanowania prawa do obrony oraz z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii.

5. Zarzut piąty: naruszenie obowiązku uzasadnienia

Skarżąca zarzuca pozwanej, że decyzja nie zawiera należytego uzasadnienia zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 296 ust. 2 TFUE i z art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii. W zaskarżonej decyzji pozwana powołuje się jedynie w nieprecyzyjny sposób na rozbieżności w metodologii testów, jednakże nie wypowiada się w mającej decydujące znaczenie kwestii, czy i w jakim stopniu metodologia testów wymaga specyficznego kondycjonowania wstępnego i czy pozwana zezwoliła na taką metodologię testów w decyzji wykonawczej (UE) 2015/158.

-
- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U.2009, L 140, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 725/2011 z dnia 25 lipca 2011 r. ustanawiające procedurę zatwierdzania i poświadczania technologii innowacyjnych umożliwiających zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2011, L 194, s. 19).
- (³) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/158 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie zatwierdzenia dwóch wysokosprawnych alternatorów Robert Bosch GmbH jako technologii innowacyjnych umożliwiających redukcję emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2015, L 26, s. 31).

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Jalkh/Parlament

(Sprawa T-360/19)

(2019/C 263/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvilliers, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w odniesieniu do współpracy z Prokuraturą Europejską i skuteczności dochodzeń prowadzonych przez OLAF [COM(2018)0338 — C8-0214/2018 2018 2018j0170(COD)];
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ zaskarżona rezolucja umożliwia Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dostęp do danych osobowych, co stoi w sprzeczności z prawem do poszanowania życia prywatnego i prawem do ochrony danych osobowych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 8 i 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, ponieważ zaskarżona rezolucja pozwala OLAF-owi na obejście immunitetu parlamentarnego posłów.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 5 Regulaminu Parlamentu Europejskiego i art. 4 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Skarżący twierdzi, że zaskarżona rezolucja pozwala OLAF-owi z jednej strony na obejście immunitetu parlamentarnego posłów, a z drugiej strony na dostęp do dokumentów, które nie są dokumentami Parlamentu Europejskiego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ zaskarżona rezolucja narusza prawo do obrony posłów.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2019 r. — CF/Parlament

(Sprawa T-361/19)

(2019/C 263/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CF (przedstawiciel: adwokat A. Daoût)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- zasądzenie odszkodowania za szkody finansowe i zadośćuczynienia za krzywdę spowodowane zaskarżonymi decyzjami lub zasądzenie na rzecz skarżącej tymczasowej kwoty 50 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności dwóch decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. uznających skarżącą za winną mobbingu wobec byłej akredytowanej asystentki parlamentarnej i nakładających na skarżącą karę nagany skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia definicji prawnej molestowania zawartej w art. 12a Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej ze względu na to, że przewodniczący Parlamentu nie uwzględnił elementów składających się na pojęcie mobbingu ustanowione przez prawo i orzecznictwo.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonego aktu. Skarżąca podnosi, że Przewodniczący Parlamentu uzasadnia swoją pierwszą decyzję na podstawie niepełnego sprawozdania komitetu doradczego oraz że jego druga decyzja nie spełnia kryteriów określonych w art. 166 Regulaminu Parlamentu Europejskiego.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji i prawa do obrony. Zdaniem skarżącej administracja naruszyła obowiązek staranności, zasadę rozsądnego terminu, zasady poufności dochodzenia, prawo do obrony, domniemanie niewinności i prawo dostępu do akt dyscyplinarnych.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i niedziałania wstecz środków przymusu, ponieważ Przewodniczący Parlamentu i komitet doradczy stosowali przepisy egzekucyjne w odniesieniu do okoliczności faktycznych, które wystąpiły przed ich przyjęciem.

Skarżąca żąda ponadto naprawienia doznanej krzywdy i poniesionej szkody finansowej. Podnosi ona, że sposób, w jaki przeprowadzono dochodzenie, zaszkodził jej reputacji i spowodował utratę możliwości kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2019 r. — Zjednoczone Królestwo/Komisja

(Sprawa T-363/19)

(2019/C 263/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Brandon, pełnomocnik, P. Baker QC i T. Johnston, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 2526 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo w formie zwolnienia podatkowego dla finansowania grup zagranicznych spółek kontrolowanych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie: określenie niewłaściwego systemu odniesienia.
 - Strona skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie stwierdziła, iż uregulowania dotyczące zagranicznej spółki kontrolowanej ustanawiają właściwe ramy dla badania porównywalności (motyw 107 preambuły zaskarżonej decyzji).
 - Zjednoczone Królestwo stosuje w dużej mierze terytorialny system podatku dochodowego od osób prawnych: co do zasady opodatkowaniu podlegają tylko zyski osiągnięte w Zjednoczonym Królestwie. Właściwym punktem wyjścia jest zatem okoliczność, że w odniesieniu do zysków jakichkolwiek zagranicznych spółek zależnych żaden podatek nie jest należny. Uregulowania dotyczące zagranicznej spółki kontrolowanej stanowią odstępstwo od tego stanowiska i ustanawiają szereg wyjątkowych okoliczności, w których podatek od zagranicznej spółki kontrolowanej może być należny. Właściwym systemem odniesienia są zatem ramy podatku dochodowego od osób prawnych jako całość. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się błędu, wybierając sztucznie wąskie ramy odniesienia.

2. Zarzut drugi dotyczący kwestii, że wyłączenia zawarte w rozdziale 9 Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] nie są odstępstwami.

— Celem uregulowań dotyczących zagranicznej spółki kontrolowanej jest pobór podatku od takiej spółki wyłącznie w wypadku takich konstrukcji, które rodzą wysokie ryzyko nadużycia/sztucznych zniekształceń. Zjednoczone Królestwo wybrało technikę legislacyjną, poprzez którą (i) wyszło od szerokiej i wyczerpującej definicji zagranicznych spółek kontrolowanych, oraz (ii) wyłączyło przeważającą większość zysków pochodzących od zagranicznych spółek kontrolowanych, aby określić jedynie wąską kategorię zysków, które wykazują ryzyko nadużycia/sztucznych zniekształceń. Rozdziały 5 i 9 Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] współdziałały w celu określenia tych konstrukcji, które wykazują wysokie ryzyko nadużycia/sztucznych zniekształceń.

— Ponadto podnosi się, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu, stwierdzając, iż rzeczone wyłączenia zawarte w rozdziale 9 stanowią odstępstwo, ponieważ skoncentrowała się na zastosowanej technice legislacyjnej, a nie na leżących u podstaw celach środka.

— Zdaniem strony skarżącej Komisja błędnie też stwierdziła, że nie było istotnego rozróżnienia pomiędzy kwalifikującymi i niekwalifikującymi relacjami kredytowymi. Rząd Zjednoczonego Królestwa jest w stanie najlepiej określić, jakie rodzaje konstrukcji rodzą wysokie ryzyko nadużycia/sztucznych zniekształceń. Podnosi się, że Komisja:

- a) dopuściła się błędu co do prawa, nie udzielając rządowi Zjednoczonego Królestwa odpowiedniego zakresu uznania przy ocenie tej kwestii; oraz
- b) dopuściła się oczywistego błędu w ocenie spornych konstrukcji.

3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do selektywności.

— Komisja błędnie doszła do wniosku, że Zjednoczone Królestwo powinno było oprzeć się wyłącznie na teście „funkcji decyzyjnych i zarządczych”, w przeciwieństwie do rzeczonego współdziałania rozdziałów 5 i 9. Błędnie odrzuciła też ocenę, że samo podejście na podstawie funkcji decyzyjnych i zarządczych było równie skomplikowane do zarządzania, jak podejście oparte na inwestycjach kapitałowych ze Zjednoczonego Królestwa.

— Strona skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja dopuściła się błędu także wtedy, gdy odrzuciła stanowisko Zjednoczonego Królestwa, iż rzeczone wyłączenia w rozdziale 9 stanowią właściwą, proporcjonalną i administracyjnie funkcjonalną reakcję na wyrok wielkiej izby w sprawie Cadbury Schweppes plc i Cadbury Schweppes Overseas Ltd/Commissioners of Inland Revenue (C-196/04, EU:C:2006:544).

4. Zarzut czwarty dotyczący kwestii braku wpływu na handel wewnątrzunijny.

— Strona skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja dopuściła się błędu, twierdząc, iż wskazane zwolnienia w rozdziale 9 przyznają „korzyść” jakiejkolwiek spółce, tak że ma to wpływ na handel wewnątrzunijny. Zdaniem strony skarżącej ustanawiają one mechanizm, poprzez który podatek od zagranicznej spółki kontrolowanej jest nakładany na spółki będące rezydentami Zjednoczonego Królestwa w nieznacznej liczbie przypadków. W danym czasie (2013 r.) nie istniał na szczeblu Unii obowiązek poboru podatku od zysków zagranicznych spółek kontrolowanych, a Komisja nie wykazała, że wskazane wyłączenia w rozdziale 9 wprowadziły jakąkolwiek korzyść w porównaniu z obowiązkami ustanowionymi w innych państwach członkowskich, tak aby miało to wpływ na handel wewnątrzunijny.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2019 r. — Moretti/Parlament**(Sprawa T-364/19)**

(2019/C 263/69)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Luigi Moretti (Nembro, Włochy) (przedstawicie: M. Paniz, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2019 r. — Capraro/Parlament**(Sprawa T-365/19)**

(2019/C 263/70)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Patrizia Capraro (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Paniz, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2019 r. — Sboarina/Parlament**(Sprawa T-366/19)**

(2019/C 263/71)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Gabriele Sboarina (Werona, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2019 r. — Hiszpania/Komisja**(Sprawa T-370/19)**

(2019/C 263/72)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. García-Valdecasas Dorrego, pełnomocnik)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 marca 2019 r.;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 18 marca 2019 r. w sprawie udziału krajowego organu regulacyjnego Czarnogóry w Organie Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 35 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1971 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Agencję Wsparcia BEREC (Urząd BEREC), zmieniającego rozporządzenie (UE) 2015/2120 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1211/2009 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim artykuł ten zezwala Radzie Organów Regulacyjnych, grupom roboczym i zarządowi jedynie na otworenie się na uczestnictwo organów regulacyjnych państw trzecich.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1971 w zakresie, w jakim nie istnieje żadne porozumienie o uczestnictwie organu regulacyjnego Czarnogóry w BEREC.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1971 w zakresie, w jakim Komisja Europejska odeszła od postępowania ustanowionego dla uczestnictwa organów regulujących państw trzecich w BEREC. Spowodowało to również i to, że przyjęty został akt prawny bez żadnej podstawy prawnej, tworzący obowiązki prawne w odniesieniu do państw trzecich, bez ustanowienia szczególnych kompetencji w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, C 115, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. 2018, L 321, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2019 r. — Itinerant Show Room/EUIPO — Forest (FAKE DUCK)**(Sprawa T-371/19)**

(2019/C 263/73)

*Język skargi: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Itinerant Show Room Srl (San Giorgio in Bosco, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Visentin, M. Cartella i B. Cartella)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Forest Srl (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „FAKE DUCK” — zgłoszenie nr 15 912 496

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 kwietnia 2019 r. w sprawie R 1117/2018-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi ze względów przedstawionych w uzasadnieniu, ponieważ jest ona zasadna, i w związku z tym:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO zarejestrowania unijnego znaku towarowego nr 015912496 również w klasach 18 i 25;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - brak oceny rzeczywistego sposobu nabycia towarów.
-

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Cellai/Parlament**(Sprawa T-372/19)**

(2019/C 263/74)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Marco Cellai (Florencja, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Gatti/Parlament**(Sprawa T-373/19)**

(2019/C 263/75)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Natalino Gatti (Nonantola, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Wuhrer/Parlament**(Sprawa T-374/19)**

(2019/C 263/76)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Lina Wuhrer (Brescia, Włochy) (przedstawicie: M. Paniz, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2019 r. — El Corte Inglés/EUIPO — Big Bang (LTC latiendaencasa.es BIG BANG DAY)

(Sprawa T-376/19)

(2019/C 263/77)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Big Bang, trgovina in storitve, d.o.o. (Lublana, Słowenia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy LTC latiendaencasa.es BIG BANG DAY — zgłoszenie nr 15 879 323

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 kwietnia 2019 r. w sprawie R 1684/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności i w konsekwencji określenie podstawy stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji o oddaleniu odwołania zgłaszającego i utrzymaniu w mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów (sprzeciw B 2 840 414) odmawiającej rejestracji unijnego znaku towarowego nr 15 879 323 jedynie dla towarów i usług z klas, których dotyczył sprzeciw (7, 9, 11, 16, 35 i 42) z wyłączeniem następujących towarów z klasy 7, które również zostały dopuszczone: „mechanizmy sprzęgania i napędu (z wyjątkiem stosowanych do pojazdów lądowych); mechaniczne narzędzia rolnicze; inkubatory do jaj; automaty do sprzedaży”; oraz
- obciążenie kosztami postępowania strony lub stron przeciwnych skardze.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL